

Štirnina plačana v gotovini

Bogoljub

September 1937

Vaš verni

tovariš!

Tako zanesljiv zaveznik pri
pranju perila gotovo zasluži,
da, pri nakupu natančno
pazite na njegova po-
sebna znaka: ime „Schicht“
in varnostna znamka
„Jelen“ na rdečem ovitku.

SCHICHT^{ovo}

Terpentinovo milo

domači izdelek

... ampak izrečno pristno zahtevati!

V prid Cerkvi in domovini

Prvo, naravno vzgojevališče je — družina, saj daje staršem Bog sam za uspešno vzgojo potrebno podlago, to je ono nesebično ljubezen, ki brez nje vzgojno delo ne dosega zaželenega uspeha. Iz gotovih znakov pa smemo celo sklepati, da naklanja vsemodri Stvarnik staršem tudi še druge vzgojne zmožnosti, ki pripomorejo, da instinktivno, t. j. po naravnem nagonu zadenejo marsikaj, kar je vzgoji koristno, četudi se tega niso nikjer posebej učili.

Vendar pa je le treba, da se ti naravni darovi še izpopolnijo, dvignejo in smotreno uredijo, in sicer predvsem v soglasju z namenom prave sreče otrokove, ki je pa tako silno odvisna od versko-nravnih vzgojnih načel.

Iz povedanega je razvidno, kako važno je, da se krščanski starši za bodoče vzgojno delo dovolj pripravijo. Koliko je družin, kjer je vzgoja popolnoma brez moči, ker se vzgojno delo ni pravilno in tudi ne pravočasno zastavilo.

O tem pogršku govori tudi okrožnica svetega očeta Pija XI. Papež pravi:

»Na žalostni propad družinske odgoje kakor ga doživljamo danes, moramo prav posebno opozoriti. Na službe in poklice časnega, zemeljskega življenja se pripravljajo ljudje z napornim, dolgotrajnim učenjem; za pripravo na odlični vzgojni poklic in na tako važne obveznosti otroške vzgoje se pa danes starši malo ali pa nič ne brigajo. Vsa njih skrb se obrača zgolj na zemeljska opravila... Zato pa na vso moč in pri ljubezni Jezusovi prósimo, naj duhovni pastirji uporabijo prav gotovo vsako priliko in vsa dovoljena sredstva, da pri pouku krščanskega nauka z besedo in z razširjanjem primernih spisov krščanske starše opozarjajo na čez vse važne vzgojne dolžnosti. Pa ne zadostuje,

da bi te dolžnosti staršem samo utemeljevali in dokazovali, marveč morajo pokazati, kako naj roditelji otroke praktično za versko, naravno in državljansko življenje na najprimernejši način poučujejo, in katerih pomočkov naj se poleg lastnega lepega zgleda poslužujejo, da bodo navodila dosegla svoj pravi namen.«

Če so ti resni opomini imeli že svoj čas vso uvaževanja vredno veljavo, kaj bomo rekli o njih šele za sedanji čas, ko se kupičijo ovire lepe družinske odgoje, ko posegajo na torišče domače vzgoje razni nepoklicani in vsiljeni činitelji.

Moderni človek, ki živi pod silo raznih, nasprotujočih si vtisov in mikov, je v nevarnosti, da izgubi še ono vzgojno zmožnost, ki mu jo daje že narava, torej Stvarnik sam. Zmanjšana verska zavest pa ima za posledico, da se okrha tudi čut odgovornosti, ki ga imajo starši kot božji namestniki otrok. To zavest odgovornosti moramo iznova buditi, dvigati, krepiti; katoliški družinski duh se mora poživiti.

Hvala Bogu! Še se dobi po naših družinah staro versko-nravno jedro, ki se deduje od roda do roda, namreč ono pravo umevanje, da je družina v zakramentu zakona blagoslovljeno svetišče, katero preveva verski duh, kjer enako in še bolj kot božji nauk vpliva na potomstvo verskonravni zgled očeta in matere, ki vse potegne za seboj. Pa je tudi mnogo družin, kjer je ta pravi verski duh skoraj splahnel in se nanj ne more več zidati. To se dogaja predvsem tam, kjer je krščansko umevanje zakona že tako omajano, da se uporabljajo celo nenravna sredstva za omejevanje potomstva.

Pa je treba družino kot vzgojno torišče gledati tudi od druge strani: od

otrok, ki jih danes tok časa zavaja v razne smeri. Poleg tega pa: Kako redko je rodna hiša otroku res bivališče prave domačnosti! Otrok se vdaja tujim vplivom, vez z domačijo se počasi rahlja, zaupanje in naravni odnošaji do staršev izgubljajo ono iskreno nežnost, ki spaja člane vzornih družin v trajno skupnost.

V arstvo družine, ki je od Boga ustvarjena celica, kjer prejema otrok telesno in duševno vzgojo, smatrajo resni krščanski vzgojeslovci kot najvažnejšo nalogo vseh vodilnih krogov v človeški družbi. Obnovitev krščanskih družin se pa more izvršiti le v zavesti, da ima družina svoj pravi temelj v zakramentalnem posvečenju. Starši se morajo zavedati, da niso le orodje, ki so dali otroku bitnost, ampak da jih je Bog sam izbral, da bi izrejali otroke in jim pomagali do telesne, duhovne in npravne zrelosti.

Starši, ki uvažujejo in cenijo to visoko in odgovornosti polno zvanje, bodo s tem večjim ognjem zastavili vse svoje moči in zmožnosti, pa tudi uporabljali številne pomočke za blagor dobre krščanske odgoje otrok, čimbolj se kupičijo nevarnosti, in čim močnejši so vplivi zunanjih sil, ki se največkrat proti volji roditeljev vmešavajo v družino in si prisvajajo pravice do odločevanja v vzgoji.

Bolj ko se mlad človek vraste v katoliško družino, v svoj pravi dom, bolj ko se spoji s pravim krščanskim duhom očetove hiše, bolj se bo čutil v vesti zavezan, da daje tudi državi, kar ji gre. Zato mora biti tudi državi na tem, da se vzgaja rod, ki ne bo le vsled kakega slučajnega pritiska ali morebitne ugodnosti, ampak iz notranje zavesti, iz zvestobe in ljubezni do Boga — pripravljen za žrtve v prid narodu in domovini.

A. Č.

Mati sedmerih žalosti

(15. sept.)

*Mati sedmerih žalosti,
z grenkim trpljenjem svet odrešuješ
s Sinom Jezusom združena.*

*Bolečine sedmerih te mečev prebadajo,
v morje trpljenja si pogreznjena,
kraljica si mučencev in mučenic.*

*Mati, ker z Jezusom trpiš,
se je v tvoje prečisto srce prelilo
usmiljenje z nami iz Sinovega Srca.*

*Mati sedmerih žalosti,
z bridkostjo ovenčana, brezmejno
usmiljena,
k tebi se zatekamo sredi gorja.*

*Daj nam trpeti, kot ti si trpela,
daj nam junaštva, daj nam moči,
o Mati sedmerih žalosti.*

A.

Naše župnijske cerkve

I.

Lojze z Brnika je zapisal tam na pomlad v »Slovincu« z naslovom: »Ob grobu Porentovega očeta« med drugim tudi tole:

»Kakor so bili Porentov oča od srca navezani na domačijo, zemljo in vso pokrajino, tako se je vse njihovo versko življenje stekalo v farno cerkev sv. Jurija v Stari Loki. Od te se nikdar niso ločili. Ko je sin Janez izrazil misel, da bi imel novo mašo na Brezjah, so oče dejali: »Pri sv. Juriju si bil krščen, pri sv. Juriju si bil birman, pri sv. Juriju tudi novo mašo imej, če hočeš, da bom jaz zraven. Na Brezje pa še potem lahko greš.« In so oče doživeli to srečo, da so bili v cerkvi, v kateri so bili dolgo let ključar in v kateri so se tolikokrat kakor očak Jakob z Bogom borili

za blagoslov, tudi pri novi maši svojega sina, ki so ga sami hoditi, moliti in delati učili.«

II.

Tako torej Porentov oče. In prav so imeli!

Cerkev je skrivnostno Telo Kristusovo, glava tega telesa je Kristus, verniki pa so udje. Cerkev ima isto nalogo, kot jo je imel Kristus. Cerkev ni drugega kot nadaljevanje Kristusovega učlovečenja in njegovega odrešilnega delovanja za posvečevanje in zveličanje človeštva. Iz glave Kristusove se razliva po sv. zakramentih nadnaravno življenje v duše vernikov.¹

¹ Glej: Dr. Franc Grivec, »Kristus v Cerkvi«, Ljubljana 1937, stran 185—189.

Del skrivnostnega telesa Kristusovega pa je župnija. Po župniji so verniki v stiku in občestvu s celotnim skrivnostnim telesom vesoljne Kristusove Cerkve. Župnija ima v malem isti namen kot ga ima Kristusova Cerkva na zemlji sploh: deliti vernikom nadnaravno življenje milosti, ki je sad Kristusovega zasluženja. To nadnaravno življenje pa prejemajo župljani predvsem v župnijski cerkvi. Kakor je Kristus glava Cerkve, tako je župnik kot Kristusov namestnik — glava župnije. Vsi župljani pa tvorijo župnijsko občestvo, župnijsko družino.

V župnijski cerkvi je krstni kamen; tu je vsak izmed nas prejel nadnaravno življenje otroka božjega in postal ud župnije in Kristusovega telesa. Tu je oltar in ognjišče bogoslužne skrivnosti, tu obhajilna miza. V župnijski cerkvi navadno prejme vernik tudi sv. birmo, tu dobiva družinska zakonska zveza zakramentalno posvečenje. Zato je župnijska cerkev skupni dom vseh družin v župniji. V tem domu prebiva in ima svoj prestol v najsvetejšem Zakramentu Kristus, Gospod in Kralj: srce župnijske skupnosti, duhovno sonce družin, večni Bog, naš Odrašenik in naš brat.

Župnijska cerkev, prebivališče Gospodovo, mora biti župljanom ljub skupni dom. Člani slednje družine v župniji se morajo tu čutiti kakor da bi bili doma. Ta sveti hram je središče vseh družin v župniji, ki so zvezane med seboj na najrazličnejše načine.

Farna hiša božja je in mora biti družinam v župniji najbolj priljubljena slavnostna dvorana, kjer se zbirajo vsaj vsako nedeljo in praznik, da skupno uživajo duhovne radosti. V tej dvorani imajo pred sabo najlepši, najvzvišenejši, najpomembnejši prizor: daritev sv. maše. In da se vtope družine v bistvo in vzvišenost tega skrivnostnega prizora, to je glavni cilj, za katerim mora stremiti župnijska občestvenost.

Farno svetišče je skupna obednica, kjer se nam pripravlja in daje uživati naš Gospod in Bog in brat kot hrana našim dušam. Vprav po tem skupnem obedu se strinjajo družine na najtesnejši način v medsebojno skupnost kot živi udje skrivnostnega telesa, kot mladike zraščene s trto. Ta obed vzbuja v nas tudi zavest enakosti. Pred Bogom pri obhajilni mizi smo vsi enaki, tu vlada popolna socialna enakost; več velja le oni, ki je v srcu popolnejši. Komunizem more ustvariti le neko prisiljeno zunanjo skupnost v zunanji posesti, v kateri ostajajo srca tuja ali celo sovražna; Evharistija pa ustvarja notranjo skupnost duš v skupnosti skriv-

nostnega Kristusovega telesa. Duša je z dušo zvezana, srce s srcem in to v Kristusu.

Evharistična skupnost navaja tudi k dobrodelnosti; saj ne moreš pustiti, da trpita pomanjkanje brat in sestra, ki sta duhovno s teboj združena v Kristusu; studenci požrtvovalne dobrodelne akcije izvirajo vprav ob obhajilni mizi. Bolj ko bodo družine v župniji presveto Evharistijo častile, bolj bodo tudi v njih rasle vrednote ljubezni, enakosti in dobrodelnosti.

V župnijskem svetišču iščemo in najdemo največjo tolažbo, mir in srečo: v zakramentu sv. pokore si očiščujemo duše in se rešujemo teže grehov. Spoved je duhovno kopalništvo, kamor ima vsak skesan vernik prost dostop.

Skupno učilnico lahko imenujemo farno cerkev; v nji poslušajo družine besedo božjo in verske resnice po gotovem redu, pa prejemajo tudi razsvetljenje, tolažbo in bodrilo.

Župnijska cerkev je telefonska celica, kjer stopamo na skrivnostni način v zvezo s svetniki v nebesih in z dušami v vicah. Vezi med nami in trpečimi dušami v vicah se posebno spajajo pri sveti maši, ki jo mora župnik opraviti vsako nedeljo in zapovedan praznik za žive in mrtve farane. V tem božjem hramu živimo z rajnimi, se z njimi pogovarjamo, z njimi sočustvujemo, zanje molimo in darujemo. Skratka: tu so najtesnejše vezi med nami in onimi, ki so odšli iz naše srede v večnost. In prav ob tem sožitju, sočutju, sotrpeljenju in sopomoči z ubogimi dušami v vicah in svetniki v nebesih, postanejo nebesa tudi nam bližja.

Pa še nismo pri kraju. Župnijsko cerkev bi lahko nazvali dragocen pomožni urad. Zakaj? Glejte, tu najdemo Marijo vedne pomoči; saj je skoraj ni cerkve, ki bi ne imela podobe Matere božje, ki tako silno vabi k zaupni molitvi. Pa tudi svetniki, ki jih častimo kot svoje župnijske zaščitnike in živimo z njimi v posebnem prijateljstvu, so nam veliki priprošnjiki in pomočniki. Tu je kip sv. Jožefa, ki ni samo rednik Nazareške družine, ampak krušni oče vseh stradajočih in brezposelnih družin. Tu je sv. Anton, ki nam vrača izgubljene stvari; tu je sv. Alojzij kot posebni vzornik in zavetnik mladine; tu so sv. apostoli, ki nas s svojim zgledom navdušujejo za misijonsko delo; tu so angeli varuhi, ki čuvajo nas in naš dom. Tu so sv. diakoni in škofje, ki vzbujajo v mladih dušah duhovniške, redovniške in misijonske poklice.

III.

Zares! Koliko nežnih in lepih vezi je med župnijsko cerkvijo in med posameznimi družinami! Odtod pa izvirajo važne dolžnosti:

1. Zahajajmo radi v župnijsko cerkev; rajši kot v katerokoli drugo, saj je župnijsko svetišče naš dom. Naša skrb bodi, da bo župnijska cerkev vedno dostojna, čista in lepa. Orgle, zvonovi, oltarji, oprava, vse pri cerkvi in v cerkvi naj bo naša dragocena skupna zadeva. Če bi imelo cerkveno poslopje trpeti kako škodo bodisi zaradi slabe strehe, odpadajočega ometa, zaradi razpadajočih klopi, sten itd., ne boste pustili, da bi se vam očitala zanikanost v skrbi za skupno materino cerkev. Prav tako bo dobrim župljanom na srcu briga za čedna pokopališča, kjer je dom naših dragih.

2. Župljani naj se živo zanimajo tudi za zgodovino župnijske cerkve, za njen postanek, za težave ob času zidanja, za njeno usodo v veselih in žalostnih dneh. Ko nam bo domači župnik prilično n. pr. na žegnansko nedeljo bral kroniko domače župnije ali omenjal podobne stvari v pridigi, bo zlasti mladina pozorna na usodo župnijske cerkve. Če je cerkev premajhna, bodo družine v župniji rade priskočile, da se poveča.

3. V župnijski cerkvi bomo dalje radi poslušali nedeljsko oznanilo, oglase iz škofijskega lista, napoved raznih pobožnosti in razna priporočila. Župnije so čudežne ce-

lice milosti, božje postojanke na zemlji in božje delavnice, v katerih se duše oblikujejo, branilke npravne kreposti in našega narodnega duševnega zdravja. Vprašanje župnijskega občestva je zato prav življenjsko vprašanje vsega verskega in našega narodnega preroda. Če se bodo župljani podredili župnijski disciplini, njenemu službenemu redu (posečanje maš, prejemanje zakramentov, poslušanje pridig, krščanskega nauka itd.), se bo duhovna obnova župljanov sama po sebi dvignila.

4. Župljani bodo radi zahajali zlasti ob večjih praznikih — četudi je več prilike v drugih cerkvah — k skupnemu prejemanju sv. zakramentov v župnijsko cerkev. To je naravnost želja sv. Cerkve.

5. Župnijsko cerkev in dušno pastirstvo v njej oskrbuje župnik, ki je duhovni oče vseh župljanov. Zato se ga bodo verniki v župniji oklepali kot od Boga poslanega vodnika. Sam sv. oče je poudaril to osrednje stališče župnikov, ko je vrhovno voditeljstvo Katoliške akcije v župniji vezal na župnikovo osebo. Župnik je vrhovni predsednik vseh odsekov mož, žena, fantov in deklet. Tako bo enotnost vseh sodelavcev v božjem kraljestvu župnije najbolj dvigala življenjsko moč župnijskega občestva in posameznih družin.

J. Filipič.

Marijino rojstvo

*Pogledala si v svet
Ti golobica bela,
z nebes si priletela
na svet, s temo odet.
Veseljé posijalo
na kraj je zemlje vsak,
in vse povsod pregnalo
moreče tuge mrak.*

*Iz src so vstale nade
kot same zarje mlade,
svobodne vseh prevar,
in polne hrepenenja
čutile odrešenja
in sreče prvi žar.*

Franjo Neubauer

Naši odgovori

9. To so iznajdbel

»Greh, greh in samo greh!«

S temi besedami je prigrmel Tomaževčev France od nedeljske maše.

»Ihta vendar! Kaj pa ti je?«

»I, kaj mi je! Tako bom rekel, da so včasih znali naši gospodje vse drugače in vse lepše pridigati. Kje se je ta naš kaplan vzel, pa res ne vem. Nič drugega ne zna povedati

kakor greh, greh, in še enkrat greh. Mali greh, smrtni greh, poglavitni greh, vse samo greh brez konca in kraja!«

»Zakaj pa to nam pripoveduješ, zakaj pa nad nami stresaš svojo jezo? Pojdi h kaplanu, pa mu povej, da ničesar ne zna.«

»Saj bi šel. Takoj bi šel, paaa —«

»Pa si ne upaš, kajne?« so mu domači vpadli v besedo, preden je France končal

svojo bolj pametno misel: »Pa se mi ne zdi vredno.«

»Pa se doma usedi in napiši svoje bolečine in jih pošlji gospodu.«

»Saj nisem neumen!«

»Pa še kako!«

Ta kratka opazka iz očetovih ust je zadostovala, da se je France našobil, potem pa za tisti dan izginil in se doma ni več pokazal. Opoldne so morali jesti brez njega in tudi večerje se ni dotaknil. Užaljen ponos mu tega ni dopustil. Včasih smo takemu užaljenemu ponosu rekli: »Mulo kuha,« ali pa tudi: »Rilec kuha.« Danes seveda taki izrazi niso več primerni.

Ko smo bili še otroci, smo včasih poslušali murnovo vesele petje. Potem smo pa vzeli v roke daljšo slamico, pa smo dregali v murnovo skrivališče in zraven govorili tele sladke in priliznjene besede: »Muren, muren, pridi ven! Ti bom dal na vrat zlat komat, bova šla na Šmarno goro ajdo sjat« (= sejati). In muren je bil res toliko prijazen, da je prišel vsaj za hip iz svojega temnega skrivališča na dan.

Temle porednim otročajem je bila tiste dni podobna Francetova sestra. Toliko časa je dregala v jeznega brata, da ji je ta nazadnje bolj zaradi nadležnosti kakor iz prijaznosti odkril svoje težave. Ona jih je pa na tihem in skrivnem napisala na list papirja in jih odnesla v družbeni vprašalnik. S pomočjo te ne ravno slabe vpeljave po naših družbenih dvoranih so prišle Francetove bolečine do pravega zdravnika.

Morebiti ste radovedni, kakšne obraze je delal France, ko je bral odgovore na svoja vprašanja. Morebiti ste tudi radovedni, kakšen curek jeze je razlil nad svojo navihano sestro, ki ga je kakor Eva Adama z zvijačo izvabila, da ji je odkril svoje in svojih tovarišev bolečine in težave. Nismo rojeni pod hudobno zvezdo in zato nočemo svetu odkrivati, kako je nesrečni France zardeval in prebledeval, ko je bral tisti odgovor. Pač pa naj napasemo vašo radovednost z vprašanjem, kakšna je bila Francetova modrost — in to morebiti tem rajši, ker skoraj gotovo tudi med vami kdo boleha za isto boleznijo kakor Tomaževčev France...

»Greh! Kaj pa je greh? Greh so si izmislili duhovniki, zato da lahko z njim straše ljudi.«

Kaj pravite, ali je to res?

»Vzemimo, da je tisti, ki tole trdi, krojač,« se je glasil odgovor dušnega pastirja, ki je hotel zdraviti svojo bolno ovco, »ali še bolj točno, da je krojaški vajenec. Mojster pa zahteva od njega, naj mu sam, brez mojstra, naredi nove hlače za sosedovega fanta. Učen-

ček dela in se trudi, mojster mu pa pokaže celo vrsto napak na dovršenem delu. Ali si je te napake izmislil mojster sam? Podobno je pri vsakem delu in opravi. Vsako delo moramo znati. Znati je treba tudi Bogu prav služiti. Kdor se je učil in zna, pa nalašč in namenoma drugače ravna: kako bomo tako početje imenovali! Imenujte ga trmo ali nerodnost, recite mu upornost ali trmoglavost, dajte mu ime zloba ali hudobija: vsako teh imen ima duh po grehu. Ali mar ne?«

France se je popraskal za ušesi...

»Za danes imam dosti,« je godel sam s seboj in potihoma žvižgal, da bi lažje prikril svojo zadrego in poparjenost.

V prvih hipih je sklenil, da bo ostale odgovore kratkoinimalo raztrgal in uničil. Kdo pa bo toliko neumen, da bo bral svojo lastno obsodbo! Pa je že Bog človeka tako ustvaril, da mu je vcepil čut radovednosti. Radovednost pa je bila še močnejša kakor jeza in zato je France bral še dalje.

»Greh je vendar nekaj naravnega. Zakaj treba torej toliko grmeti nad njim. Če je nekaj naravno, se tega ne morem ubraniti. In če se ga ne morem ubraniti, zakaj naj bi se ga varoval!«

»Dobro si govoril!« prikimavajo našemu Francetu vsi zagovorniki greha.

»Vsaj toliko je resnice v tej trditvi, da je greh res posledica ~~s p a č e n e i n p o k v a r j e n e~~ človeške narave,« je bral France v odgovoru na svojo trditev.

»Aha! To sem pa zadel!« se je ponosno vzravnaval kvišku in pogledal, če je kdo blizu, da bi občudoval njegovo modrost...

»Toda,« tako se je glasilo dalje: »Ali huda ura ni tudi nekaj naravnega? Pa vendar vsak skuša, da ji uide, če ga zaloti zunaj na prostem. Noben človek ne bo rekel, da je zanj dobro in prav, če ga ploha premoči do kože in še čez. Zimski mráz je tudi nekaj naravnega, pa se bo vendar vsak pameten človek skušal pred njim zavarovati. Hodil bo hitreje, preskrbel si bo zimsko obleko, doma bo zakuril in se bo grel pri topli peči. Bolezen je tudi nekaj naravnega. Vendar ne boš dobil človeka, ki bi se boleznijo na vse kriplje ne ustavljal. Tudi ogenj je nekaj naravnega, pa vendar zaradi tega ne boš dopustil, da bi ti prijatelj ali sovražnik prišel hišo zažigat. In če bo gorela, jo boš branil in vesel boš, če se bodo tudi drugi zavzeli za tvoj dom in ga branili pred silo požara. Če si pameten, boš dal hišo zavarovati, da boš lažje postavil novo, če ti ta pogori. Kačji strup je tudi nekaj naravnega. Pa se boš vendarle poslužil vseh sredstev, da si ohraniš življenje, če te bo pičila kača. Naj ti primeri zadostujejo in povedo, kaj pomeni trditev, da je greh nekaj

naravnega. Posledica pokvarjene človeške narave pač je, toda s tem še ni rečeno, da bi se greha ne mogli varovati.»

»Prav mi je. Kdor v ogenj sega, se opeče.«

Takole bi bil moral France po vsej pravici priznati, ko je bral drugo obsodbo svojih naukov. Pa ni. Rajši je pošteno — zaklel. To je pač malo koristno orožje mnogih, ki se čutijo v boju premagane. Priznati je težko svojo lastno zmoto, zato pa pride na vrsto kletev, zabavljanje, zmerjanje in kar je temu podobnega. Ali pa klic na korajžo: »Nikogar se ne bojim!« Toda, prijatelj moj, pri takihle razpravah moč nič ne izda, zabavljanje tudi nič. Če vidiš, da si premagani, je največje junaštvo to: resnici se vdati in jo drage volje sprejeti.

»Če pa greh že mora biti, ker ga nekateri hočejo imeti in ne morejo brez njega živeti, naj pa vedo, da greh je bil in greh še bo, ko mene in onih na svetu ne bo.«

France! Dobro si pogodil! Modra je ta! Samo škoda, da nisi besede »nekateri« takole zapisal, kakor smo jo mi tukajle. S tem bi bil tiste »nekateri« še bolj nahrulil, saj vemo na koga je meril.

Pa poslušajmo, kakšen odgovor je dobil France na svojo trditev!

»Greh je bil in greh še bo. Kar res je to. Pa tudi plevel je bil in plevel še bo, ko mene in tebe na svetu ne bo. Le to se mi čudno zdi, zakaj potem kmetje plevel po svojih njivah tako neusmiljeno preganjajo. Plevela ne bo nihče iztrebil. Pa vendar vidimo, kako ljudje plevejo po njivah, okopavajo, rušnje odstranjujejo, žito čistijo; vse samo zato, da bi plevel uničili — ne, ne! — zato, da bi njegovo škodljivost zmanjšali. Toliko pameten je pač vsak kmet, da ve: plevela ne bom nikdar zatrl; če ga pa pustim rasti in ga ne bom zatiral, mi bo pa v nekaj letih prepregel vse njive in vsa polja. Kje bo pa potem žito raslo in uspevalo!«

Francetov obraz se je povesil. Nekaj je mrmral in godel sam s seboj. Videl je, da so primere jasne, umljive, govore pa proti njegovim nazorom.

Toda priznati: »Motil sem se in zmotil sem se,« — do tega priznanja je pa še dolga pot. Precej vode bo še oteklo po Savi v Donavo in v Črno morje.

Saj veste, kaj je ponos. Posebno pa še napačen ponos ...

J. Langerholz.

Blagoslov trpljenja

*Trpljenje me združuje z Bogom,
mi trga zemeljske vezi;
sproščen se duh v višave dviga,
nebeškim smotrom ves živi.*

*Bridkost mi je pogled zjasnila,
da loči peno od zlata;
ugled in čast in zemska slava —
omame bežne so sveta.*

*Trpljenje mi skrivnost odstira:
trpeči Jezus mi je vzor;
zdaj z njim in zanj bolest darujem,
je križ mi kažipot navzgor.*

*Trpljenje me združuje z Bogom,
ki zdaj edini cilj mi bo;
zato zaklad mi je trpljenje,
z njim bom odkupil si nebo.*

A.

Kristus in politika

Jezusa nam kaže evangelijski največkrat sredi med preprostimi poslušalci, med bolniki, med ubožci. Ali tudi med onimi, ki se s politiko ukvarjajo? 22. nedeljo po binkošti slišimo v evangelijskem poročilu (Mt 22, 1—14), da so Jezusa obkrožili tudi politični ljudje, zastopniki dveh strank: levice in desnice, farizeji in herodijanci. Tiščali so vanj z velepolitičnim vprašanjem: »Jeli dovoljeno, dajati davke cesarju?« Zvito politiko teh strankarjev je božji Učenik takoj dodobra spoznal. Dal jim je tako pretehtan in izvrsten odgovor, da jim je kar sapo zaprl: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega!«

V tem točnem odgovoru je izražena Kristusova politična veroizpoved.

Dostikrat čujemo zlasti iz ust ljudi, kateri bi radi, da bi sami odločevali tudi v takih vprašanjih, ki posegajo globoko v verske, нравnostne, vzgojne zadeve naroda, to-le zmotno in že davno ovrženo rečenico: »Vera in politika nimata nič skupnega.« Toda na tem je v prvi vrsti, kako besedo »politika« umevamo!

Gotovo je: Kristus ni prišel na svet, da bi se vmešaval v dnevno ali svetovno politiko. Njegov poklic ni bil v tem, da bi postal »politični Mesija«, kakršnega so Judje pričakovali. Nič ne beremo, da bi se bil zanimal

za to, kakšne politične načrte so kovali Rimljani na graščini »Antonia« ali v Herodovi palači. Jezus ni prišel, da bi nabiral vojaštvo, popravljaj ustave, delaj načrte za osvobodilno vojno. Hotel je biti Odrešenik; prišel je iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega. Ustanovil je Cerkev, pa ne zato, da bi se ponašala z velikimi dejanji na polju politike, marveč da prižiga svetu luč resnice in odpira studence milosti.

In vendar je božji Učenik objavil tudi politično veroizpoved. Za politiko in za poli-

tične ljudi je postavil vekotrajno pravilo: »Dajte Bogu, kar je božjega!«

To se v novodobnem strankarskem življenju — žal — večinoma prezre. In vendar se morajo tudi reke javnega, državnega življenja izlivati v veletok češčenja in slave, ki velja Kralju nebes in zemlje. Verni katoliki se zato vselej opredele tudi v javnosti tako, da so z onimi, ki dajo vladarju, kar je vladarjevega, pa Bogu, kar je božjega. Tudi v politiki velja: »Povsod Boga, On je naš Oče, povsod Boga, On je naš Kralj!«

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj. — Dalje.)

Sveta popotnica.

Aram leži napol slečen na postelji in v domišljiji gloje čudež svetega Januarija kakor trdo kost, pa ta kost mu ne počí pod zobmi, naj jo še tako naskakuje od vseh strani, jo vrti in obrača.

Prisluhne!

Od spodaj, kjer stanujejo Grasmairovi, se mu zazdi, da zdaj pa zdaj zasliši glasove; sicer je vse tiho, tako tiho in je že spet po polnoči.

Ne! — Slišiš!

Tam čez v omari tiktaka nekaj kakor zaprto življenje: časomer!

Sinoči je Aram govoril z mladim kemikom nasplošno in previdno — o razkrojevanju organskih snovi. Študent pa je videti, da še za skušnjo ni zrel. Tu sem mora strokovnjak — več strokovnjakov: Aram bo hostijo razdelil, razdelil jo med kemike in potem primerjal izsledke razkrojitve — —. In tam čez tiktaka kakor v posmeh.

Z enim skokom je Aram pri omari, jo odpre in vzame iz nje škatlico — luč še gorí!

Kakor dragocen dragulj, kakor zaklad iz predsvetovnih časov položi škatlico predse na mizo. Skoraj strahoma se ozre okrog in jo — odpre:

»To torej! — Ti torej si Bog kristjanov! — Ti, ti da si bil zraven, ko je Vsemogočni metal nebesne svetove v vsemir? — Ti da si zaznamoval pot rimski cesti, odmeril zvezdnim daljam svetlobna leta?

Blodnja blaznega razuma!

Samoveličje človeštva, kaznovano z najglobljam ponižanjem!

Če te jaz zdaj tu — zdaj! — razlomim s tema dvema prstoma, v drobtinice razmanem: kje bo potem tvoja vsemogočnost? Ti »skriti Bog«, glej, kako te — — — čuj!«

Iz sosednje sobe prodre spet zadušeno, grozljivo davljenje — nato grozen, odrešilen vzklík.

Potem je spet vse tiho.

Aram prisluškuje z napol odprtimi usti — strahoten občutek se mu bliža in roka, ki je bila že posegla po hostiji, se spet odmakne...

»Ba, praznoverje! — — Aram, sram te bodi! Fej! Si tudi že okužen? — Udri! — In če vsi tisoči hudičev zatulijo, tu poprimem...«

Aram se naravnost zdrzne in zgrozi.

Potrkaló je — nekje, čisto na rahlo!

Tam čez je vse tiho; Vladislav je prav gotovo v postelji — nobena vrata se niso odprla! Ali mu je razdražena domišljija razcvílila živce, ali ga straši? — Da bi le ta noč...

Tedaj potrká vdrugič — čisto razločno na vrata!

Skoraj z ostrmelimi očmi pogleda Aram tjakaj, izdavi:

»Noter!«

Počasi in brezglasno se odpro vrata in — lepa, bleda kodrasta glava z boleznimi očmi se pomoli boječe noter!

»Agneza! — — Vi?«

»Gospod Bela! — Oprostite! Videla sem, da imate še luč! — One — onega gospoda nisem hotela nadlegovati — ob tem času — —. Menim, mati je tako čudna. Moram ji — po duhovna in — tedaj bi vas nekaj prosila!«

»Na uslugo!«

»Moralá sem zbuditi otroka — sta ob njeni postelji — in — ju je tako strah, čé grem od njiju. — — Bi morda hoteli vi — ko ste še pokonci — biti tako dobri in — teh deset minut — dokler se ne vrnem — ostati pri njih — ali vsaj pustiti užgano svojo luč? — Saj človek nikdar ne ve — — —«

»Grem doli!«

Brž se je oblekel popolnoma in šel za njo. Ko je prišel doli, je pri prvem pogledu zaslutil, da ima opravka z umirajočo. Agneza si ogrne pelerino in — tedaj ga prešine osramujoča misel:

Agneza naj bi šla venkaj v noč — ob tem času — in v takšnem mestu! — In on, herkulski športnik in kavalir Aram Bela naj bi bil medtem za — pestunjo!

»Agneza ostanite vi tukaj! — Grem sam!«

»O, kako sem vam hvaležna,« šepne Agneza skoraj drhteč in v tihih očeh ji zasije nekaj kakor blažena bol.

Aram gre po klobuk in odide.

Rezko mu odmevajo krepki koraki gori ob nočnih hišnih stenah. Pri hiši, ki jo je povedala Agneza, potegne za zvonec, da kar odjekne po tihih hodnikih... Odmor!

Tedaj se prikaže zgoraj pri oknu stara koklja s povešenim grebenom in našopirjenim perjem. Ovratnik si z eno roko zapira, čeprav ni nevarnosti ne blizu ne daleč:

»Kdo je?« zakvoka.

»Ar... po župnika sem prišel!«

»Župnik ne stanuje tukaj!«

»Ali — kako se že pravi? — Saj: gospoda 'kapuna' bi rad!«

»Gospoda kaplana? Prav, kaplan stanuje tukaj! Toda če še ne veste, kako se mu pravi, bo najbrž sleparija! Zgubite se, sicer vas bo gospod 'kapun' kaj kmalu kopunil!«

»Strela božja! K bolnici bi moral!«

»Kdo pa ste?«

»Študent!«

»Aha, prav pravi! To je tudi oni drugi potepin rekel! — Kakšen študent? Kaj študirate?«

»Tri sto zlodejev! — Bogoslovje!«

»Božja pomagavka! Kolne kakor bi kole lomil! — Se vam vidi še ponoči na prvi pogled, da imate poklic. — In kako je ime bolnici, kamor naj bi šel gospod 'kapun'?«

»H gospe Grasmair!«

»A — to bi bilo! Cesta? Številka? — — Pa saj tu pride gospod kaplan sam!«

Obrisi velikana se potisnejo skozi okno:

»Kdo je?«

Aram se popraska za ušesi. Zdaj se začne zgodba iznova:

»Gospod kapu — — kaplan, prosim vas za božjo voljo, pridite brž h gospe Grasmairovi, Leopoldova cesta št. 136, 1. nadstropje, druga vrata levo — — če ji imate v tem življenju še kaj povedati. Se tu zdolaj lahko legitimiram!«

»Precej!«

Okno se zapre in čez nekaj minut zaškripljejo stopnice, se odpro večna vrata in visoka, plečata postava se pokaže.

»Gospod kaplan, tu moja legitimacija!«

»Ah — — bogoslovec! — Kar z mano!«

Ključki zaškripljejo in stopita v pravo pravcato egipčansko temo; samo tam spredaj plapolata nekaj kakor daljna zvezda: večna luč!

Kaplan odpre električno, umetne zavijačke prehodnega sloga iz baroka v rokoko se zasvetijo in z glavnega oltarja jima zasije čudovit dragulj: Marijina slika.

»Gospod — — ee, vi ste še pokriti!«

»Oprostite!«

Kakor vojščak korači kaplan naprej v kor in žagrad, kjer vzame, kar je potrebno. Potem gre gori po stopnicah k velikemu oltarju in nažge dve sveči.

»Konfiteor!« šepne nato spremljevalcu, ki je obstal ob stopnicah kakor postrežček, ki komaj čaka, kaj naj bi.

»Prosim?« vpraša Aram in prisluhne.

»Konfiteor!«

»Kaj mislite s tem?«

»Konfiteor molite — ali ga morda še ne znate?«

»Ne vem, kaj je to.«

»Lep bogoslovec! — Vsaj poklekните!«

»Oprostite, nisem katoličan!«

In pri tem Aram nehote ustrumi noge kakor svojeglav otrok, ki kratkomalo noče leči. Kaplana pa, je videti, da bo kap zadela:

»Ka — kaj? Ne katoličan —? Kako pridete potem po katoliškega duhovnika?«

»Iz zgolj postrežljivosti! Študiram bogoslovje, da bi si spopolnil znanje in stanujem pri družini Grasmairovi. Kaj naj bi bila šla Agneza — ob tem času — venkaj v noč?«

»Seveda ne! To je lepo od vas!«

Gresta lepo drug poleg drugega.

»Jaz se zdaj ne smem pomenkovati,« razloži kaplan, »samo kar se tiče prejšnjega: moramo biti previdni, kadar kdo ponoči pozvoni. So študentje že večkrat zvonili ponoči, da sem šel venkaj.«

»Ušivci!« zažode Aram pošteno ogorčen.

Doma se Aram umakne v svojo sobo, dokler ne sliši, da je kaplan spet odšel. Tedaj gre spet doli in potrka. —

»Noter!«

Tam na postelji leži mrlič!

Pri postelji klečita obe mali in ihte molita.

Na pragu v sosedno sobo stoji Agneza z glavo naslonjeno na podboj in povešenimi, sklenjenimi rokami. Z neskončno bolestjo zre mrtvo mater kakor na srečo, ki je izginila.

Dve veliki solzi ji iščeta pot po licih.

»Gospodična Grasmair, moje sožalje!« reče Aram vljudno in ji poda po vseh pravih olike roko — ona pa pogleda debelo s pogledom, polnim bolečine. —

»Se — vam — zahvalim, gospod Bela!«

Pri tem hoče Aramu raztrgati srce. Da mora tudi on — temu bitju — prizadevati tako strahovitega gorja — niti ena beseda tolažbe mu noče več čez stisnjene ustnice.

Pa mora se potajiti, mora si narediti silo.

Tedaj se opoteče še nekdo gori po stopnicah:

»Strela božja...« hoče zakleti Aram. »Vladislav! Kaj ga ni bilo doma?«

»Ne, dva tovariša sta prišla ponj, tako okrog dvajsete, kakor že večkrat; — je videti, da ima dosti denarja!«

Pojoč se Vladislav opoteče proti vratom, da se odpro. Osupel preseka. S strmimi očmi bulji v mrliča:

»Je slednjič po nji, po A...?«

Meni nič tebi nič ga popade Aram pod pazduho in gre z njim gori po stopnicah.

»Bi — bi bilo — že zdavnaj — — čas! — — Ne — ne — ozdravljive — bi bilo treba brbrbrez bolečin — popopošljati tjakaj — pravi Nietzsche — — Je bbbil zadnji čas — —.«

»Vi ste surovina, gospod Vladislav!« — Ste preveč pili!«

»Kako — — kaj? — — Ste zmožni satisfakci — fakci — ste zmožni satisfakcije?«

»Seveda, seveda! — Kar pojdite — — hopla!«

»Pozivam — vas! — — Pozivam vas na — dvoboj!«

»Izvrstno! — Zdaj bova kmalu gori!«

»Vi — vvi — ste neotesanec! — Veste zdaj — kaj morate narediti?«

»Seveda vem — zdaj je treba še enkrat stopiti!«

»Čče — če — se izmuznete, ssslišite. Če se izmuznete, ste — strahopeten pes! Me razumete?«

»Čisto jasno! Dajte mi roko — tu po hodniku!«

»Če se boste hoteli izmuzniti — muzniti — vas ustrelim — kakor psa! — Haha — ste me razumeli?«

Lateranska bazilika

Pietà

A. Montanti

»Čisto! — Zdaj pridejo vrata, tako — malo bolj na desno — tu je postelja!«

»Vi — vi! — — Kako ste že rekli, kaj? — Da sem — kako ste rekli? Da sem — podlež? Pozivljam vas! — Pozivljam vas na — ttežke sablje! Veste vi? Ee?«

»O dobro! — Zdaj levi čevlji!«

»In — in — pri hudiču! — —«

»In nogavice si morate tudi dati kmalu zakrpati!«

»He, se bova bila! Sakrament! Ali — ee! — vi neotesanec — ali imate rajši pištole?«

»Čem vam tudi hlače sleči?«

»Se drznete — vi — vi jud smrdljivi! — — Vrag naj vzame — vse jude — ju — juhu — in — vse — stare škatle —«

Drugo jutro, tako okrog enajste ure, potrkla Vladislav pri sosedu:

Rudolf Habsburški daruje konja duhovniku, ko gre z Bogom k bolniku

Ljubljanska stolnica

Julij Quaglio

»Čast! E, gospod Bela, kako? Dvoboj?«

»Kako menite?«

»Se moram biti z vami?«

»Mi ne pride na misel! — Toda če vse kako hočete, sem vam takoj na uslugo!«

»Ba, ne maram motiti vašega hišnega miru in —«

»Ne delajte si sile, gospod Vladislav, prosim!«

»Prav! Ne maram Ag — — Grasmairove narediti nesrečne!«

»Gospod Vladislav! — Prav naredite, da se ji opravičite zastran sinoči! To bi se vam bolj podalo kakor dvoboj!«

»Vem sam, kaj se spodobi! Naj vsak po meta pred svojim pragom. — Čast!«

» — Čast!«

Pogreb gospe Grasmairove ni dvignil nikakega posebnega prahu in vendar ni bil brez senzacije. Gospod Aram Bela je prišel v najbolj svečanostni žalni obleki in vprav ker je družina Grasmair bila izmed najskrom-

nejših krogov, je odlični, lepi mož tembolj bodel v oči.

Vladislav se je potuhnil — pač iz različnih razlogov! — —

Peto predavanje: »Štacuna čudežev« Lurd. Zola razkrinkan.

Takoj po pogrebni svečanosti je šel Aram v koleg, kjer ga je čakalo peto predavanje patra Foncka:

»Gospodje!

Je tudi logika blaznosti in logika podlosti:

Onega mladega zdravnika Reneja Duponta, ki je spričo trenutnega ozdravljenja v Lurdu izbruhnil v besede: »Pa če bi gnili mrličji vstajali od mrtvih, tako ne bi veroval, marveč bi obupal nad vedo, — nikakor ne moremo šteti med one trezne opazovalce, ki sprejmejo zagotovljene izsledke vede odkrito, naj se glase kakorkoli. Govorica Reneja je govorica okostenelega predsodka, dogma starih farizejev, logika blaznosti in obupa!

Enako tudi, če kakšen Zola še 22. avgusta 1892 — torej preden je sam doživel ozdravljenja — kar »odkrito in pošteno« izreka: »V hipnem ozdravljenju najmanjše praskle leži prav toliko nadnaravnega kakor v hipnem ozdravljenju najgloblje rane, in če prav isti Zola potem, ko je sam videl ozdravljenje, reče: »Jaz ne verujem v čudeže. Tudi če bi vsi bolniki v Lurdu v trenutku ozdraveli, bi vendar v čudež ne veroval!«

To je logika podlosti. In isti Zola, ki je hotel »v imenu vede brez predsodkov in v imenu resnice« preiskovati lurške primere in svetu »odkrito« priznati izsledke svoje preiskave, se ne pomišlja kar najsrmatnejše potvarjati dejstev, ki jih je sam doživel. Žalostni predstavniki »vede«, ki morajo potvarjati gotova dejstva, da morejo vzdržati svojo teorijo. — Logika podlosti!

Vzemimo za pojasnitev naše teorije izmed stotih dokazanih primerov samo enega:

Pierre de Rudder. K dejstvu, ki nevarno vedo naravnost pozivljejo na dvoboj, spada recimo hipno in popolno ozdravljenje flamskega delavca Pierra de Rudderja. Ta je ozdravel 7. apr. 1875 v naši ljubi Gospe lurški posvečenem milostnem kraju Oostackerju v Belgiji. Bila sta mu od 6. februarja 1867 piščal in mečna kost odlomljeni in sta se napravili na prelomu in plesnem dve veliki, gnojni, raku podobni rani; zastran napredujočega karcinoma je manjkalo že koščka kosti... Neoporečne znanstvene preiskave kakih tridesetih zdravnikov so izključile sleherni dvom, da bi diagnoza ne bila prava, in veliko število prič, ki so videle na svoje

oči, so izključevale vsak dvom, da bi ne bil Pierre ozdravel hipoma...

V najnovejšem času si krčevito prizadevajo, da bi lurška ozdravljenja, katerih resničnost ni mogoče več tajiti, pojasnili s sugestijo in avtosugestijo. Zaznamujejo te vrste ozdravljenj tudi s skupnim imenom »psihična ozdravljenja« ali »verska ozdravljenja«. Držeč se dejstva, da more človek po domišljiji zboleti in prav tako po istem »psihičnem« pripomočku spet ozdraveti, so spočetka mislili, da bodo mogli vsa lurška ozdravljenja pojasniti po tem vseobčem zdravilu. — Toda tudi ti najnovejši naporj vprav prvovrstnih strokovnjakov na polju medicine so se ob trdih lurških dejstvih s svojo teorijo popolnoma razbili.

Psihična ozdravljenja (duševna, mentalna ozdravljenja) naletimo samo na psihičnem področju in njegovih sorodnih predelih. Duševne in čustvene boli, nervoznost, histerija, mrtvoud po prestanem strahu ali drugih vplivih, nekateri primeri naduhe, živčne bolezni zastran nesreč, tudi nekatere notranje otekljne morejo včasih izginiti same od sebe kljub slabi napovedi sposobnih kirurgov. Tako razlaga medicinska veda. Čim nižja pa, to je, čim bolj je poškodba mehanična (telesna), tem manj moremo pričakovati ozdravljenja po psihični poti.

Gospodje!

Če je mogoče z domišljijo ali »verskim ozdravljenjem«, kakor to imenujejo oni, nadomestiti manjkajoči kos kosti — če se nič ne oziramo na to, da je bil hipoma ozdravljen rak — tedaj ne dvomim niti za trenutek, da bi bilo tudi mogoče z domišljijo, z »verskim ozdravljenjem«, prazno denarnico spet napolniti, kakor se spodobi.

In celó, če bi bilo to izredno ozdravljenje Rudderja res nastopilo po »psihični poti«, bi najmanj, kar je, potrebovalo časa. Redni potek narave zahteva za mehanične poškodbe vedno določen čas, da ozdrave. — Hipno ozdravljenje kake poškodbe je, da govorimo celo s Zolajem, vedno čudež, ker nasprotuje običajnemu poteku narave... Pregovor: čas vse rane ozdravi, dobi tu najgloblji pomen, če preložimo poudarek na čas.

Aram ima občutek, kakor da je postal nekoliko manjši. Strela božja, to vendar ne diši po »sleparstvu in spletkarstvu«.

Dve misli mu oživljata danes domišljijo: Neapel in Lurd!

Doma naleti kakor običajno na Vladislava. Skoraj v isti meri kakor raste njegovo spoštovanje pred zanesljivostjo bogoslovnih ved, mu postaja zoprna prostaška zunanost tega človeka. Danes se mu zazdi, kakor da Vladislav nekam beblja, kadar govori. Vol-

Cesar Maksimilijan na Martinovi steni

Ljubljanska stolnica

Julij Quaglio

nena ruta mu objema suhi vrat — kljub vročini in cvetočemu, sončnemu dnevu. Aram ne pripisuje tej malenkosti še nobenega pomena. — Maček in morda malo angine od mrzlega piva, meni sam pri sebi...

Tudi Agneza potrka nocoj pri njem:

»Gospod Bela! — Oprostite, če motim. Hotela sem se vam samo zahvaliti za vašo prijazno pomoč in zanimanje!«

»Prosim, prosim, gospodična — že dobro!«

Počasi, počasi, kakor bi hotela še kaj vprašati, kakor da bi pričakovala od njega še kake male besedice, dostavka, se okrene. Besedice ni.

Tedaj se spoštljivo pokloni z glavo in ritensko odide iz sobe.

Aram gre globoko po sapo:

»Kako je lepa v svoji boli kakor kakšna Madona — kako angelsko nedolžna in čista je — videti!«

Grdo se zasmee in preprečka sobo.

In vendar mu hoče ogenj v srcu iztisniti vzdihljaj... Delo!...

Emile Zola

Aram bere še v postelji, čeprav se je ves dan gnil, da je kar nekako nervozen. Bere »L'oeuvre de Lourdes«, svetovno slavno knjigo dr. Boissarieja, glavnega zdravnika na preiskovalnem uradu v Lurdu in oči mu čedalje bolj rastejo.

Kajti tu bere izpričano od uglednih medicincev prve vrste, da pri Elizi Ronquet ne gre za »neznano tvorbo ran histeričnega izvora«, kakor piše Zola, temveč za jasno spoznano pljučno tuberkulozo, za neoporečno ugotovljeno kožno tuberkulozo na obrazu — in da se po ozdravljenju že šestnajst let bolezen ni vrnila, temveč se je Eliza Ronquet med tem srečno omožila in je mati petih zdravih otrok. — Priče in tudi natančni naslovi so navedeni...

In kaj šele »La Grivotte«!

Pri Zolaju začasno ozdravi, na potu domov se bolezen povrne in La Grivotte umrje. In med tem se je »mrtva« prav tako omožila, postala vdova in živi zdaj za služkinjo v hiši usmiljenih sestrá. Emil Zola jo je 1895 v Parizu obiskal in se je tofej lahko sam pre-

pričal, da njegova »mrtva« še živi in je zdrava!

Ko ga je dr. Boissarie zastran te nečuvane sleparije pozval na odgovor, je »veliki romanopisec« Emile Zola izborno odgovoril:

»Jaz sem neomejen gospod svojih oseb; jaz jim dajem poljubno, da živijo in umirajo — kakor je potreba... Mlle. Lebranchu (La Grivotte) se pritožuje po krivici, saj je ozdravljena. Sicer jaz ne verujem v čudeže; lahko bi videl vse bolnike v enem trenutku ozdraveti, pa vendar ne bi veroval vanje.«

Ni to najbolj okostenela, neozdravljiva avtosugestija pri Zolaju samem?

Arama Bela pa zgrabi togota kakor še nikdar ne v življenju:

»Revni pes! Slepar na debelo!«

Naglo skoči s postelje k polici s knjigami. Hlastno zgrabi knjigo Zolajevo:

»Reva podla — ti!«

Zola zleti skozi okno.

»Če se morate boriti s takšnim orožjem...!«

In z zadušeno kletvico zaspi.

Po Avguštinovih potih

V naslednjem odkrivamo vsebino pisma, ki smo ga prejeli iz Istre. Sila poučno je, zato ga objavljamo v izvirnih kot »Odgovor«.

Istranka. Pišete: »Iz ljubezni do Boga, ki me je poklical na pot pokore, in iz hvaležnosti do nebeške Matere, ki mi je izprosila to milost, Vam pošiljam svoj življenjepis. Vzbudila bi rada s tem zlasti staršem zavest, da bi bolj pazili na svoje nedorasle otroke; vcepila bi rada neizkušenim du-

šam velik stud nad grehom; dvignila bi rada padle k neomejenemu zaupanju do Marije, ki je res — kakor sem sama skusila — »pribežališče grešnikov«; prepodila bi rada nepotrební strah pred spovednikom in pred spovedjo, ki je za vse, zlasti za grešnike, tako tolažljiv zakrament, saj nam vlije v srce mir in srečo, ki ju svet ne more dati.«

Opisali ste svojo mladost skoraj kakor pri dolgi spovedi. S sv. Avguštinom kličete: »Tantillus puer et tantus peccator!« (Tako mlad — pa tak

grešnik.) Sicer ne rabite teh izrazov, pač pa je v Vaših besedah izražena ista izpoved in ista skrušenost, ki Vas priganja, da bi se kar javno obtočili svojih zablod, dasi Vas je satan več let plasil in motil in zadrževal, da ni prišla iz ust čista resnica niti pri spovedi.

Zelite, da bi »Bogoljub« dobesedno objavil Vašo izpoved zlasti v svarilo takim staršem, ki se na svoje otroke preveč zanesejo, ali pa so nanje premalo pazni.

Urednik se je odločil ustreči prošnji in dobremu namenu samo na splošno, ker ni vse za vse. Staršem, očetu, priznavate čedne lastnosti. Naučil Vas je pred šolsko dobo molitev, »katerih danes — žal — ne znajo otroci niti, ko pri-

Duhovščina sprejme generala Frank-a pred stolnico v Bilbao

Z zlate maše g. duh. svetnika Ign. Zupanc-a v Predosljih, 18. julija 1937

stopijo k sv. obhajilu». K temu dostavljate: »Kolikokrat mi prihajajo na misel tisti lepi časi, ko smo vsi otroci skupaj s starši molili zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi in pri angelškem zvonjenju! Ni se sramoval moj oče odkriti se in glasno moliti, ko je zvonilo, četudi so bili v hiši tuji ljudje in tudi taki, ki so izgubili Boga in vero. Nikdar ni moj oče dopustil, da bi se bila zlenila za nedeljsko službo božjo...« To so lepe poteze iz Vaše družine. In vendar je bila Vaša mladost zagrenjena z zablodami in grešnimi padci. Priznajte tudi vzroke.

»Moji starši so vsekdar veljali za dobre in poštene ljudi pred svetom. Niso pa poznali prave ljubezni do Boga... Moj oče je ljubil družbo, igro, ples, a kljub temu ni bil zapravljiv.«... Tako Vaše pripovedovanje.

S potrjim srcem opisujete nato svojo nesrečo, in sicer zastran krivde neke tovarišice, »da ste napravili bogastvo svoje duše in vso njeno lepoto — dekliško čast in z njo vso srečo?« — A prav tako ganljivi so izlivi Vašega srca, ki pričajo, koliko ste trpeli, prekokali in premolili, preden je zmogla milost božja in prepodila nezmislno plahost pred odkritosrčno spovedjo. »Tista leta, ko bi morala biti najsrečnejša, pa so mi bila najstrašnejša... Kolikokrat sem se goreče pripravljala na spoved; pa ko sem prišla na vrsto, mi je znal hudič vzbuditi vedno več pomislekov. In šla sem domov s težkim in krvavečim srcem, s strašnimi grehi in božjimi ropi obložena... Moje duševne muke so se množile dan na dan. S kolikim strahom sem se vsak večer vlegla k počitku! Z grozo sem mislila, kaj bo z mojo dušo, ako me pravični Sodnik pokliče to noč k sodbi. — V teh stiskah sem se ponovno zatekla z velikim zaupanjem k Njej, ki je »pribežališče grešnikov«. Opravila sem devetdnevno k Brezmadežni in sv. Tereziji D. J. In sedaj me je milost božja premagala... Z vriskajočim srcem sem prišla od spovednice. Sreča, ki sem jo občutila, se ne da popisati. Dan 6. decembra 1926 je bil res dan, ki ga je Gospod naredil!«

Naj bo omenjena še druga slabost in grešnost, ki jo iskreno priznavate, namreč nagnjenost za kletev. Naj govori Vaše pismo, ki v njem tudi orišete svojo zmago: »Nepotrpežljivost me je zapeljala pri vsaki malenkosti v grdo kletev. Ko sem pa spoznala sirovost te napake, sem se je sramovala. Nekaj časa so bili vsi sklepi zaman. Končno sem zmagala. Po neprevidnosti sem se n. pr. nekoč vsekala z nožem v roko. Grda kletev se je že pojavljala na jeziku; toda brž sem se ugriznila v ustnice in zaklicala: 'Jezus, tebi v čast!'. Drugič nisem mogla zanetiti ognja. Zdelo se mi je, če zakolnem, bo pa šlo. Solze so me včasih obile od borbe, a kratka beseda 'Jezus, tebi v čast!' — je odslej zmagovala...« Tako Vaša izpoved.

Ena reč bodi v tem dopisu posebno poudarjena in sicer v svarilo vsem plahim, bojazljivim, do obupnosti nespametnim dušam, ki jih muči težka vest, pa ne čutijo one moči, da bi se izkopale iz te nesreče, dasi je pot za rešitev tako kratka in lahka. Brez dvoma je nesrečni strah pred odkrito spovedjo delo prekanjenega satana, ki hoče nemirno, zdvojeno dušo spraviti v zakrknjenost, trdovratnost in obup; zato povečuje oni nepotrební, nespametni, neutemeljeni in skrajno škodljivi strah, češ kaj bo spovednik rekel. Kaj neki bo rekel?! Vesel bo, da je rešil nesrečno dušo grešnih spon, da je pripomogel kot Jezusov namestnik potrtemu grešniku do notranjega miru. Čemu bojazen, ko vemo, da je v skesani obtožbi pri spovedi — rešitev, mir, sreča, tolažba, blaženost! Dokaz neizmerne sreče, ki je sad odkritosrčne, skesane spovedi — je zatrdilo naše Istranke: »Po božjem usmiljenju sem danes tako srečna, da mi v vsaki nepriliki, v vsakem trpljenju, ob krivicah in razočaranju kar samo pride iz srca: Jezus, tebi v čast!... O, kako rada bi s svojo krvjo oprala vse madeže svoje duše! Koliko tihih ponočnih ur sem prejo-kala in močila svoje ležišče s solzami. Srce mi je dostikrat tako trpelo, da sem mislila, da moram umreti. Mislila sem, da bi s tem popolnoma zadostila pravici božji. Za grehe trpim tudi zdaj.« —

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Stalna ustanova. Na svetovnem kongresu Kristusa Kralja v Poznanju se je osnovalo stalno delovno načelstvo. V tem odboru so gg.: Alojzij Scheiwiler, škof iz St. Gallena v Švici, kot predsednik, dalje kanonik Mack — Luksemburg, dr. Metzger kot glavni tajnik — Augsburg, svetnik J. Kalan, tajnika namestnik — Ljubljana, ravnatelj Frei kot blagajničar — Lütisburg v Švici, p. Ledit dr. J. — Rim, dr. Bross, Poznanj.

122 romarskih vlakov je naznanjenih za to poletje lurdski cerkveni upravi. Prva dva sta angleška. Med francoskimi se s posebnim poudarkom omenja romarski vlak, ki je pripeljal k Mariji lurdski letalce in bančne uradnike. Največje romanje je tako imenovano francosko narodno romanje, za kar je bilo potrebnih 20 vlakov. S seboj so romarji pripeljali do 1000 bolnikov.

Tristoletnico praznujejo v Franciji kot spomin na leto, ko je bila vsa dežela z naselbinami vred posvečena prečisti Devici Mariji. Sv. oče je poslal škofu v Chartres (Harscouët), ki je predsednik za sklicivanje marijanskih kongresov, posebno pismo, v katerem dovoljuje za to jubilejno leto posebne odpustke in pooblaščenja spovednikom. Papež opozarja tudi na apostolsko pismo iz l. 1922,

ko je bila »Marija vnebovzetja« proglašena kot glavna zaščitnica Francije.

Socialna obnoveitev v Španiji. Franco-va vlada je izdala temeljna načela, kako urediti socialno vprašanje. 1. Zavračamo kapitalistični sistem, ki se nič ne ozira na skupno blaginjo ljudstva in ima delavstvo za manjvredno skupino. Prav tako zavračamo marksizem. 2. Država ne bo ostala brezbrizna do gospodarskih borb delavcev in ne bo pustila, da bi bili šibkejši razredi zatirani od močnejših. 3. Prva dolžnost, ki se bo bogastvu naložila, bo v tem, da se bodo izboljšali življenjski pogoji vseh članov naroda. Ne sme se pustiti, da bi cele množice živele v revščini, dočim si more manjšina privoščiti razkošje. Vsak Španec ima pravico do dela. Država čuti dolžnost, da podpira one, ki brez lastne krivde nimajo dela. 4. Vsi Španci, ki so sposobni za delo, so dolžni za delo prijeti. Država se ne bo nič ozirala na one, ki ne služijo skupnosti in hočejo le na račun drugih živeti.

Državna oblast je začela ta načrt že uveljavljati.

Skupno slovesnost srebrnomašnikov — z geslom: »Duhovščina in ljudstvo — božje ljudstvo« so imeli na Dunaju pri sv. Štefanu. Sešli so se vsi duhovniki dunajske nadškofije, ki so prejeli pred 25 leti mašniško posvečenje.

Dekliška Mar. družba v Dramljah ob 35 letnici z novo zastavo

*Kanonik Iv. Sušnik, biseromašnik,
8. avgusta 1937*

Pri cerkvenem opravilu na večer pred prvim julijem je razpravljajl govornik o razmerju duhovnika do ljudstva, katero je eno in edino z dušnim pastirjem. »Tam, kjer duhovnika preganjajo (Španska, Mehika), preganjajo Kristusa, donašajo ljudstvu nesrečo, povzročajo nered in razbesne vojsko vseh proti vsem.« Drugi dan je imel pontifikalno mašo kardinal Innitzer. Cerkveni govornik je pa dal naslov svoji pridigi: »Duhovnik pred Bogom!«

Več ko 100 ameriških časopisov je objavilo vtise znanega guvernerja v mestu New Yorku, Al. Smitha, ki je one dni obiskal francosko narodno svetišče in svetovno božjepotno cerkev v Lurdu; vtisi so bili tako močni, da so ga vsega prevzeli. Al. Smith je katoličan in je svoj čas kandidiral za ameriškega predsednika.

Razburjenje v Sveti deželi. Ker se je zadnja desetletja naselilo v Palestino mnogo judov iz Nemčije in od drugod, so se mohamedanski Arabci jeli pritoževati in nasilno nastopati. Angleška vlada ni imela lahkega stališča, ko je morala z vojaško močjo vmes posegati. Zdaj je po salomonsko rešila (?) to vprašanje, in sicer tako, da naj pripadajo pokrajine ob morju, torej zapadno od Jordana, judom, vzhodno Palestino naj dobe Arabci, sveta mesta: Jeruzalem, Betlehem z okolico in Nazaret pa obdrže Angleži v svoji upravi.

— Danes šteje Palestina 1.280.000 duš. Od teh je 784.711 mohamedancev, 376.786 judov, 106.595 kristjanov. — Pri delitvi Palestine, ki je v nekem oziru last vseh kristjanov, so premalo uvaževali, da je to ozemlje »Sveta dežela«. Sveti kraji bodo sicer tudi v bodoče pod angleškim nadzorstvom, vendar je vsakomur bridko ob misli, da še danes katoličani niso gospodarji dežele, ki je posvečena po stopinjah našega Odrešenika in je orošena z rešilno krvjo Kristusovo!

Satanski načrti. Ruski komunisti vse žrtvujejo, da bi izpodkopali verstvo tudi po drugih deželah. To dokazujejo sklepi, ki so jih sprejeli člani osrednjega sveta ruskih brezbožnikov. Med sklepi so tudi tile:

1. Za namene in ureditev svetovnega kongresa brezbožnikov 1938 je na razpolago 100.000 zlatih rubljev.

2. Moskovska uprava brezbožnikov določi odsek 30 zastopnikov, ki imajo skrbeti za inozemsko propagando brezbožništva.

3. Propagando med svetovno mladino širi zlasti radijska postaja na kratke valove, ki vrti brezbožnostne filme.

Ko čujemo in beremo o teh satanskih načrtih, moramo pač vsi uvideti, kako potrebno je, da se tembolj oprimemo naše Katoliške akcije in da nismo hladni nasproti svetovni organizaciji katoličanov »Regnum Christi« (Kraljestvo Kristusovo), ki ima namen združiti vse verne katoličane v borbi za Cerkvev Kristusovo.

Načrti sovjetizma so jasni. Boljševiki vedo, da ne bodo dosegli svojih razdiralnih in prekucijskih namenov, dokler bodo narodi krščansko verni. Iz tega je razvidno, da so krepki pospeševalci boljševizma tudi vsi, ki podpirajo borbo proti krščanski veri pri nas.

In še tol V sovjetskem taborišču Solovki, kjer ždi in trpi 230 duhovnikov raznih vero-

*Zabava jubilarata kanonika Sušnika
ob prostih urah*

izpovedi, je nastal ogenj. Ker ni bilo rešilnih priprav, je zgorelo 120 duhovskih oseb, med njimi trije škofje.

Svetovnoznano je postalo mestece Lisieux, odkar je tam zadehtela Mala cvetka — Terezija D. J. Skromno samostansko redovnico je Bog poveljal in dal za priprošnjico in zgled vsem, ki mislijo, da je za zveličanje treba kdove kako izrednih del trpljenja ali junaštva. Kaj je tega, ko je Terezija še živela! — Danes se dviga nad njenim grobom veličastna katedrala, krasna stolnica, ki je bila 11. julija t. l. posvečena. Sam papežev odposlanec, kardinal Pacelli je pohitel iz Rima na Francosko, da je novo svetišče posvetil. Do 300.000 vernikov se je bilo zbralo k svečanemu obredu. Sveti oče je imel na navzoče radiofonski govor v Rimu, ki so ga mogli povsod poslušati. V posebnem pismu se je pa zahvalil katoliškim Francozom in katoličanom vsega sveta, ki so s svojimi darovi omogočili, da je sezidana tako veličastna hiša božja.

V dneh pred posvečenjem nove bazilike so imeli Francozi svoj Evharistični kongres. Prvi dan kongresa je prejelo 45.000 otrok iz vse Francije sveto obhajilo. Drugi dan so govorniki obravnavali snov »Evharistija in svetost«. V noči od 10.—11. julija so duhovniki in škofje od polnoči dalje opravljali svete maše. Višek je doseglo slavlje na dan posvečenja nove cerkve. Cerkvenih obredov in slovesne svete maše se je udeležilo poleg odposlanca kardinala Pacelli-ja 15 nadškofov, 60 škofov, 4 kardinali.

Sveti oče Pij XI. si je po izjavi zdravnikov precej očvrstil zdravje, tako da trajno sprejema skupine romarjev. Včasih se pelje po mestu Kastel Gandolfo; zdaj pa zdaj se tudi sprehaja.

Najstarejši škof. Te dni je imel 50 letnico škofovanja msgr. G. Veneri. Rodil se je leta 1844; škof je pa že od l. 1887 dalje. 32 let je vodil škofijo Acquarendente v severnem Laciju na Italijanskem. Sedaj živi v Rimu kot

naslovni škof. Dodeljen je bil dalj časa kot konzultor kongregaciji cerkvenih zborov.

Samo zato, ker so duhovni... Iz Moskve so pregnali zopet 39 dušnih pastirjev, med njimi več katoliških duhovnikov, češ da njih bivanje v Moskvi ni v interesu države. Izgnanci so morali v 72 urah mesto zapustiti. Naseliti se ne smejo v nobenem mestu, ki ima več ko 100.000 prebivalcev. Ponudili so jim pa možnost državne službe, če bi se odpovedali duhovskemu poklicu. Te ponudbe pa nihče od njih ni sprejel.

Ali naj se ne čudimo? Nadškof v Milanu, kardinal Šuster, je uvidel, da bi bilo treba zidati v celi škofiji 14 novih cerkvá. Uvedel je zbirko prostovoljnih darov. Danes ima že zbranih nič manj ko štiri milijone lir.

Dunajski možje so romali nedavno v Marjino Celje. To je že 45. skupno romanje, ki se ga moški svet udeležuje v častnem številu. Letos jim je govoril naš rojak jezuit p. Erzin. Njegov poziv je izzvenel v besede: »Molili bomo zlasti za naše verske brate, ki križem po svetu trpe preganjanje zaradi imena Jezusovega.«

Dobra priprava — dober uspeh. Na Ogrskem se že zdaj z vso živahnostjo pripravljajo na svetovni Evharistični kongres leta 1938. Metropolit kardinal Serédi je skupno z namurskim škofom, kot predsednikom stalne komisije za prirejanje Evhar. kongresov, sestavil v latinskem jeziku oklic, ki so ga te dni prejeli škofje vsega katoliškega sveta. Povabljenih je na kongres 64 kardinalov, 10 patriarhov, 210 nadškofov, 852 škofov, 263 apostolskih vikarjev, 104 apostolski prefekti in 39 samostojnih opatov in prelato.

Boljševiški »svetniki«. Sovjetska akademija znanosti ima nalogo, da izdela nov koledar za sovetijo. Leta po Kristusu se ne smejo več šteti; za letno štetje jim je mejnik oktobrska revolucija 1917. Iz sovjetskega koledarja morajo izginiti seveda vsa imena, ki spominjajo na svetnike. Namesto svetnikov se

„Preljubo veselje, oj kje si doma?“

bodo blestela imena trinogov in krvoločnikov. Tako n. pr. se bo sobota imenovala »Lenin«, nedelja pa »Stalin«. Drugi dnevi bodo označeni z drugimi krvavimi imeni. Novo leto bo 7. novembra, na dan, ko je zavladal na Ruskem »antikrist«.

Tu se vidi, da zlobnost in slepota in sovrašтво do Cerkve pri ljudeh, ki so izgnali iz srca vso vero, nima meje. Toda božji mlini počasi meljejo; prišel bo čas, ko bodo le domleli.

Vsak dan še opravlja sveto daritev, četudi je že doživel stoto poletje, redovnik Mario Gulino v mestu Ragusa (v južni Siciliji — ne v Dalmaciji). Mašniško posvečenje je prejel pred 76 leti. Dan za dnem pristopi k oltarju in daruje sveto mašo brez tuje pomoči. Res posebna milost, če je človek-stoletnik še čil po duši in telesu.

»Glasno tožbo povzroča sedanja težka in bolestna ura«, je zaklical sveti oče Pij XI. z ozirom na sedanji kulturni boj v Nemčiji, ko je nedavno sprejel večje število romarjev iz Nemčije. »V tolažbo mi je«, je nadaljeval papež, »da morem z zvestimi romarji žalovati in jih tolažiti kakor oče svoje preizkušene otroke.« Zagotavljal je dalje, da je storil vse, kar mu je bilo mogoče, in bo tudi z naprej vse poskusil, kar je možno, da bo olajšal težko trpljenje.

»Gorohodci« in izletniki v hribe — mislite najprej na nedeljsko službo božjo! Vsako leto je več smrtnih nesreč v gorah in to ponajvečkrat ob nedeljah. Veren človek se ob takih nesrečah najprej vpraša: Kako je pa z dušo ponesrečenca, ki se ni briga za nedeljsko mašo? Sodbo prepustimo Bogu, ki more še v zadnjem hipu podeliti milost popolne ljubezni in popolnega kesanja. Vsekako pa spreleti skrb vse resne katoličane za zveličanje nedeljskih ponesrečencev, katerim je maša deveta briga. — V začetku junija (1937) smo brali, da se je smrtno ponesrečil na strmi steni Uršlje gore blizu Dravogradu 22-letni J. Pirtovšek, ki je v družbi prišel že na večer pred nedeljo v turistovsko kočjo, v nedeljo zjutraj mu je pa na strmi steni spodrsnilo in je več sto metrov globoko obležal mrtev.

Znamenita bazilika sv. Marka v Benetkah je potrebna popravila. Italijanska zbornica v Rimu je sprejela predlog, da se nakaže v ta namen iz državne blagajne poldrug milijon lir.

Najlepši del Istre — Lovrana — je doživel izredno versko slavo. Na nedeljo, 6. junija, se je mala reška škofija pripravljala z evharističnimi pobožnostmi, ki so imele prelep zaključek v Lovrani. Tu je imel veliko sv. mašo reški škof Santin. Od vseh strani so prihajali verniki. Slovenci in Hrvatje so poslu-

šali govore v domačem jeziku. Pri evharistični procesiji je bilo navzočih do 10.000 ljudi. Veličasten je bil prizor, ko se je ob sklepu duhovščina s škofom, ki je nosil presv. Rešnje Telo, na okrašeni ladji oddaljila za 300 m od obale, odkoder je škof dal sv. blagoslov na vse strani.

Konkordat (medsebojni sporazum med sveto stolico in Jugoslavijo v cerkvenih zadevah), ki je bil sprejet v zbornici narodnih poslancev v Belgradu, ima 38 členov, končni protokol in eno prilogo. V členih 1—10 so določila o organizaciji rimsko-katol. Cerkve v Jugoslaviji; členi 11—23 vsebujejo določbe o pravicah premičnin in nepremičnin katol. Cerkve v Jugoslaviji in o državnih podporah. V členih 24—38 so razložene pravice katol. Cerkve glede neomejenega versko-naučnega in misijonskega delovanja, glede verskega nadzorstva pri vzgoji mladine in glede katoliškega zakona. V končnem protokolu se prizna vsakokratnemu apostolskemu nunciju v Belgradu pridevek »doyen«, t. j. prvi (najstarejši) zastopnik diplomatskega zbora. V prilogi dovoljuje sveta stolica jugoslovanskim katoličanom delno uporabo domačega jezika, zlasti glagolice pri sv. maši, kakor doslej. — Kdaj bo glasovanje o konkordatu v zbornici senatorjev, še ni znano.

Kako se spozna »svobodomislec« ali kakor so včasih rekli »liberalec«? ... V »Domo-ljubu« št. 29 je bilo kratko razmišljanje o »konkordatu« in o njegovem velikem pomenu za našo državo. Tam smo brali tudi to-le pripombo: »Da bodo proti konkordatu glasovali slovenski liberalni poslanci, ni treba še posebej poudariti; saj se je slovenski liberalec doslej še vedno znašel v eni vrsti z vsemi onimi, ki so hoteli zavzeti sovražno stališče proti katolištvu. To je žalostna naloga izkoreninjenca našega naroda. Turkom, luteranom in judom slovenski liberalec priznava pravice, ki jih katoličanom odreka.«

Slavnostni dnevi v Dubrovniku. Evharistični kongres je potekel v lepem redu in v svečanem razpoloženju vsega prebivalstva in številnih gostov. Obenem s kongresom je sklical predsednik stalnega odbora za prirejanje evharističnih shodov, škof dr. Srebrnič, zborovanje širšega odbora, ki se ga je udeležilo 6 škofov in številno zastopstvo iz vseh jugoslovanskih katoliških škofij. Na sestanku so se vrstila predavanja in razgovori o glavnih pomočkih in ovirah evharističnega gibanja: o globoki veri, ki je pogoj eharističnega življenja; o molitvi za živo vero; o pohlepu po uživanju, ki odvrča od sv. Evharistije; o svetni vzgoji, ki se hoče vtihotapiti v šolske prostore, itd.

Nato so bile sprejete referatom ustrezajoče resolucije (sklepi). Odbor je toplo priporočil, naj duhovniki in verniki na vso moč pospešujejo vedno češčenje; naj vsa združenja KA pri svojih prireditvah vpeljujejo skupno sveto obhajilo. Velika je resolucija, ki izjavlja, da katoličani ne morejo imeti zaupanja v delovanje onih združenj katerega koli imena, ki se ne brigajo za nedeljsko službo božjo ali jo celo ovirajo. Odbor je tudi grajal širjenje javne nenravnosti, ki zastruplja in kvari mladino in ubija v nji krščanske pojme o svetosti družinskega življenja. Odbor obžaluje, da odgovorni činitelji brez ovire dopuščajo, da se po kopališčih naš narod kvari. Končno je odbor opozoril v posebni resoluciji na nevarne pojave po šolah.

Ljubljanska škofija. Podeljene so bile župnije: Duple — Hafnerju Antonu, kuratu v Begunjah; Krka — Jerašu Francišku, župniku pri Sv. Trojici nad Cerknico; D. M. v Polju — Keteju Janezu, dekanu na Vrhniki. — Imenovani so bili: Hiti Franc, kaplan v Gorjah, za kurata v Begunjah pri Lescah; Skebe Silvester, kaplan v Višnji gori, za upravnika župnije Št. Urška gora; Švigelj Viktor, župnik na Blokah, za soupravnika župnije Sv. Trojica nad Cerknico. — Premeščeni so bili: Čepon Ludovik, kaplan v Smledniku, za prefekta v Zavod sv. Stanislava; kot kaplani: Čampa Franc iz Zagorja v Šmartno pri Litiji; Kunstelj Ignacij iz Velikih Lašč v Zagorje; Gorše Martin iz Škocijana pri Mokronogu k Sv. Križu pri Kostanjevici; Kopušar Milan iz Dobrnič v Višnjo goro; Pavlin Ivan od Sv. Križa v Litijo; Mate Franc z Bleda v Št. Jernej. — Nameščeni so bili kot kaplani: Mihelič Marko v Velikih Laščah; Berglez Ignacij v Dobrniču in Soukal Franc na Bledu. — Za č. konzist. svetnika je imenovan Vojteh Hybásek, profesor v Št. Vidu nad Ljubljano; za duh. svetnika Šušteršič Franc, župnik v Selci nad Škofjo Loko, in Česenj Andrej zlatomašnik in župnik v Podgradu. — V Stožicah (Ježica) pri Ljubljani je umrl duhovnik-trpin, Janez Hromec, ki je več let bil tako rekoč priklenjen na posteljo. Lani bi bil opravil zlato mašo, če bi ga ne bila bolezen ovirala; daroval je pač Bogu kelih trpljenja. R. i. p.!

Vodstvo velikega vzgojnega in dijaškega zavoda »Marijanišče« v Ljubljani je poverjeno g. dr. Jožetu Pogodniku, uredniku pri Mohorjevi družbi. Doslej je bil nastavljen kot mestni kaplan v Trnovem. Marijanišču je le čestitati, saj je dobilo v novem ravnatelju ne le vzornega prijatelja mladine in dijaštva, zglednega duhovnika, marveč tudi znanstveno izobraženega pisatelja, pesnika in urednika, ki

bo kot tak vsestransko dobro vplival na mladino, ki jo bo vzgajal za Boga in domovino. Naj ga spremlja božji blagoslov! — Dosedanji ravnatelj msgr. A. Koritnik je zaradi bolehnosti odložil nelahko breme.

Lavantinska škofija. V Kamnici pri Mariboru je bil umeščen kot župnik Vinko Munda, stolni vikar. Pridigoval je msgr. Umek. — Lupšič Martin, mestni kaplan v Celju, je prestavljen v Jarenino pri Mariboru; na njegovo mesto je prišel Korban Franc, doslej kaplan v Trbovljah.

Med slovenskimi novomašniki sta tudi gg. Fr. Štempihar iz velesovske župnije, in Lojze Kurent iz Trbovelj. Oba sta bila posvečena v Šibeniku in bosta službovala v šibeniški škofiji.

Celjan — novomašnik senjske škofije. Dne 18. julija je imel novo mašo g. Bogomil Krušič v župnijski cerkvi sv. Danijela v Celju. Novomašnik je pričel svoje študije na bogoslovnem učilišču v Mariboru, dokončal pa v Senju. Pastiroval bo v senjomodruški škofiji. Celjani smo se z velikim veseljem pripravljali na to primico, saj je g. novomašnik zaradi svoje globokovernosti, skromnosti in dobrohotnosti v Celju in daljni okolici zelo priljubljen.

Njegova dosedanja življenjska pot ni bila lahka. Prepočgostokrat so ga spremljale le borbe. Toda ni se ustrašil težav, temveč se je z vsem idealizmom pridružil delavcem v Gospodovem vinogradu.

Misijonarja je zopet dala tudi naša Slovenija. Dne 20. julija se je podal na apostolsko pot proti Kitajski misijonar Drago Pokorn, rojen Ljubljčan. Novi blagovestnik je član misijonske družbe sv. Vincencija Pav. Zadnji čas je bil kaplan in katehet katoliške župnije na Čukarici-Belgrad. Naj ga spremlja božji blagoslov!

Tuji grehi. V Čepincu pri Čakovcu je gođoval neki M. G., delavec po poklicu. V veseli družbi so se razvneli, kdo zna bolje piti. Godovnjak je stavil, da bo pil vino 48 ur. Vztrajal je že 36 ur. Ko je hotel vstati od mize in iti po novo pijačo, se je zgrudil. Nehalo mu je biti srce. — Kdo je skriv te žalostne smrti? Ali ne tudi oni, ki so sklenili tako neumno, živinsko in nevarno stavo? Če bi kdo vprašal, kateri so »tuji grehi«? — ima tu sicer žalosten, a jasn šolski zgled.

Sporočilo svetega očeta Pija XI. ob smrti nadškofa Jegliča. Apostolsko poslanstvo v Belgradu je poslalo ljubljanskemu škofu to-le naznanilo iz Rima:

»Sveti oče, ki mu je prevzvišeni gospod nuncij poročal o gorečnosti, svetem življenju in smrti prevzvišenega vladike Antona Bonaventura Jegliča, naslovnega nadškofa garel-

skega, in o tem, kako je splošna udeležba duhovščine in vernega ljudstva pri slovesnem pogrebu pokazala veliko spoštovanje, ki ga je predobri pastir užival pri vseh, žaluje nad smrtjo tako zaslužnega nadškofa in v tolažbo podeljuje iz vsega srca apostolski blagoslov Tebi, vsej duhovščini, vernemu ljudstvu in sorodnikom † nadškofa.»

Mladi katoliški razumniki slovanskih držav, ki imajo svoje združenje »Slavia catholica«, so se zbrali v Ljubljani v dneh od 20. do 23. julija k skupnemu kongresu. Kaj namerava to združenje slovanskih katoliških inteligentov? Postati hočejo graditelji novega slovanskega mostu med seboj; graditi hočejo novo Evropo, ki bo stala trdno na temelju krščanstva. Slovanski narodi, Čehi, Poljaki, Slovaki, Ukrajinci, Hrvatje in Slovenci, ki nas družijo katoliška vez, smo in moramo biti med seboj tesneje povezani, da bomo imeli soodločujočo vplivnost na bodočnost.

Srbska pravoslavna cerkev je izgubila svojega poglavarja. V noči od 23.—24. julija je po dolgem bolehanju umrl patriarh Varhava, ki je bil na tem mestu 7 let. O njem je zapisal »Katoliški Tjednik« v Sarajevu tudi tole oznako: »Že od mladosti je bil živahen in delaven srbski nacionalist... V notranjem službovanju srbske pravoslavne cerkve označuje njegovo poslovanje vneta organizatorna delavnost, po drugi strani pa velika borbenost v poudarjanju pravoslavja nasproti katolištvu. To se je zlasti pokazalo v njegovem žilavem nastopu proti konkordatu...« Umrl je razmeroma še mlad; bilo mu je 57 let.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

»Tako naj sveti vaša luč...!« Ker je zbiranje po cestah in ulicah za namene dobrotelčnosti v Nemčiji odpravljeno, so imeli v katoliških cerkvah darovanje za »Karitas« (dobrotelčnost) 4. julija. Za to prilikó je spisal kardinal Schulte (Köln) pastirsko pismo. Tam pravi med drugim: »Gotovo je, da ima beseda Gospodova trajno veljavo: 'Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.' (Mt 6, 3.) Zato pa bo najplemenitejše in najboljšo dobro delovanje — tiha pomoč posameznega človeka — ostalo večinoma prikrito. Kadar pa gre za dobrotelčnost skupnosti, pa dobi upravičenost beseda Gospodova: 'Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.' (Mt 5, 16.)

Za pozidanje porušenih cerkvá na Španskem je začel živahno akcijo nadškof v Buenos Airesu. Pomoč je potrebna, pravi

nadškof; k temu nas priganja vez krščanskega bratstva; verniki v Argentini so pa dolžni priskočiti na pomoč, ker jih veže hvaležnost do matrne dežele, od koder so prejeli krščansko kulturo. Z nabranimi darovi je mogel nadškof nabaviti potrebno cerkveno in mašno opravo za 200 cerkvá. Nabirke še niso končane. Samo prebivalci glavnega mesta so spravili skupaj denar za 200 kelihov in prav toliko ciborijev (obhajilnih svetih posod), monštranc, zraven pa še mnogo mašne obleke. Prva pošiljatev je imela blaga za 37 zabojev.

Karitas. Najlepše vrednote ima karitativna statistika: Dobrotelčnost (karitas) skušajo po vsem katoliškem svetu dvigniti in razviti. Slovenija ni na zadnjem mestu, kakor smo se prepričali aprila ob 60-letnici stolne Vincencijeve družbe v Ljubljani; saj deluje danes med nami 34 Vincencijevih konferenc, saj obstoji »Škofijsko društvo za varstvo sirot«, ki ima svoj zavod v Št. Vidu nad Ljubljano. Koliko je pa še drugih karitativnih naprav! — Karitativna zveza v Nemčiji ima sila razpredeno omrežje, ki v njem deluje nič manj ko 80.000 redovnih oseb in 40.000 drugih usmiljenih src. Nemčija ima 1602 zavoda za zdravstveno skrbstvo, 1147 otroških oskrbovališč in vzgojevališč, hiralnic in 6303 zdravniške ambulate. — V Avstriji je na polju skrbstva in vzgoje zaposlenih do 16.000 redovnih oseb. — Na Češkosslovaškem imajo svojo dobrotelno zvezo Čehi, Slovaki in Nemci. Prav tako cveto karitativne organizacije tudi v Franciji, Belgiji, na Holandskem in v Švici. — V Združenih državah Sev. Amerike se žrtvujejo za namene dobrotelnosti redovne sestre. Poročilo pravi, da je v tej službi 123.300 sestrá. — Katoliška Cerkev vzdržuje 15.700 zasebnih bolnišnic, 13.400 mladinskih vzgojnih zavodov in 140.000 postajališč za pomoč po družinah. Koliko je pa še druge tihe dobrotelnosti, ki je statistika ni zajela in je zajeti ne more!

MARIJINE DRUŽINE

Ježica pri Ljubljani. Nedavno je bil pogreb vzorne in vnete družbenice † Helene Skalarjeve. Pokojna se je odlikovala v ljubezni in češčenju presv. Reš. Telesa. Molitvena ura pred tabernakljem je bila njena priljubljena verska vaja. Vse družbenice so jo spoštovale. Bog daj, da bi imela rajna Helena prav mnogo mlajših tovarišic, ki bodo njen zgled posnemale. — In zopet je meseca julija priplaval v našo Mar. družbo angel smrti ter odpeljal s seboj v veselo večnost nadvse zgledno članico Heleno Kos, ki je bila nad 30 let v naši družbi. Njena ponižnost v vedenju in govorjenju je bil jasen izraz njene

lepe duše. In še njene druge vrline (bila je tiha, delavna in vesela) naj bi posnemale tudi me. Z Bogom in za Boga je šla njena pot skozi življenje. A ta pot ni bila posuta s cveticami, marveč je bila kamenita, trda, orošena čestokrat s tihimi solzami. Vsa bremena je junaško nosila, saj je bila njena duša močna, ker je bila vedno združena z najmočnejšim — Bogom samim. Ob nedeljah po blagoslovu je kaj rada opravljala uro molitve pred Najsvetejšim. Imela je posebno veselje do cvetic, zato so jo tudi domača dekleta obsula s cvetjem na mrtvaškem odru. Pojdimo za vzorom!

Po župnijah — tudi pri nas na Ježici — se je vpeljala lepa pobožnost »Svete ure«. Pred vsakim prvim petkom se zberemo v cerkvi v precej obilnem številu. Pred izpostavljenim Najsvetejšim molimo in pojemo. To je uspeh Katol. akcije, ki se živahno razvija. Pripomnim, da imamo vpeljeno že tudi ljudsko petje; vsako prvo nedeljo poje zjutraj pri prvi maši vsa cerkev. Zadnji čas smo imeli tudi duhovne vaje za fante in dekleta. Vodil jih je domači gospod župnik.

S. Fr., S. M.

Dramlje pri Celju. Tukajšnja dekliška Marijina družba je 20. julija praznovala svojo 35 letnico. Za to slovesnost, ki smo z njo združili tudi blagoslovitev nove zastave, so družbenice okrasile že itak lepo župnijsko cerkev z venci in cveticami. Pred začetkom svečanosti so kongregantistke v sprevedu kakor zmagovalke spremljale dragoceno zastavo v cerkev. Nato je konjiški arhidijakon g. Franc Tovornik po prisrčnem nagovoru, v katerem je posebno poudarjal lepoto in srečo dekliškega življenja v Marijini družbi, sprejel 20 kandidatkinj v družbo in blagoslovil novo zastavo. Skupni prapor naj nas odslej bodri in krepi za nove zmage na marijanskih potih in utrjuje in trajni zvestobi do Matere brezmadežne.

Za 6500 članov Marijine družbe. V glavnem mestu San Paulo (Brazilija) nameravajo sezidati velikanski dom duhovnih vaj, kjer bodo mogli sprejeti obenem cele množice kongregantistov. Tam so se Marijine družbe za moše in fante zlasti zadnja leta začuda razširile in okrepile. Ta silni razmah so pospešile redne duhovne vaje. Leta 1935 so imele moške kongregacije v San Paulo 753 članov; lani se je število podvojilo, letos pa je vseh kongregantistov tam doli že 3190.

Za novi dom, kjer se bodo zbirali kongregantisti k duhovnim vajam, je že nakupljen svet, ki meri 50.000 kv. m. Okrogla zidava bo imela v sredi osmerokotno, veliko kupolo. Ni dvoma, da se bo načrt posrečil.

Metlika. Kongregacije razcvet je zagotovljen, če je v spretnih rokah svojih dolž-

nosti zavedajočega se predstojništva in gorečega duhovnega voditelja. Skupno prizadevanje vlije v člane pravega duha in voljo za napredek. Tudi pri nas — tako smemo trditi — smo skušali v tem oziru storiti, kar je bilo v naših močeh. Ako se osebe v vodstvu menjavajo, ne sme prižgana vnama pešati; marijanski duh je, ki nas mora vsekdar čvrsto voditi po poti kreposti, katero nam bo črtal tudi novi g. voditelj.

Za slovo od dosedanjega skrbnega voditelja p. Leona je naša Marijina družba deklet pohitela na prelepi hribček v Vidošice k sveti Ani. 200 naših članic se je udeležilo prijetnega razvedrila združenega s cerkveno pobožnostjo.

OPAZOVANJA

Za izgovor — laž. Grozodejstva, morije, požigi, mučenja nedolžnih, preganjanje in zapiranje Cerkvi vdanih katoličanov med državljansko vojsko na Španskem in vse drugo divjanje komunistov je doseglo tako mero, da se je zgražal ves kulturni svet. Komunistični brlogi in njih somišljeniki so končno uvideli, da si tako sami sebi izpodkopujejo tla. Pa niso nič kaj v zadregi. Zatekli so se na pomoč k svojemu glavnemu poveljniku, ki ga imenuje sv. pismo »oče laži« in lažnikov. Ravna jo se slej ko prej po znanem geslu vseh krivičnežev, brezvestnežev in brezvercev: »Če si storil kaj napačnega, pa skušaj zatajiti.« V pomoč jim je rdeče časopisje, kjer taje, olupšujejo in zvrčajo na druge svoje satansko delo. Najeli so neko komisijo »mednarodnega« dijaštva, ki je potovala po Španiji in sestavila poročilo, v katerem opisujejo »nedolžnost« komunistov in proslavljajo njih borbo za »človečanske pravice in za demokracijo«. Da je bilo samo med duhovskimi in redovnimi osebami nasilno in mučniško umorjenih do 17.000 — to se kar prezre. Kvečjemu se reče: »Da je bil v naglici kdo tudi umorjen, je ob vročernosti španskega ljudstva umevno.« Kaj pa požgane in porušene cerkve? — Odgovor od komunistov najete komisije je lahek: »Tudi kakšna cerkev je bila napadena, če se je iz nje streljalo!« Tako! Od kdaj neki so cerkve — kasarne in oborožene trdnjave?...

Ne, ne. Zamorec se ne bo opral, naj komunisti naroče še toliko komisij!

Čudno je, da tem lažem nasedajo tudi nekateri listi po naši domovini, taki namreč, ki Cerkvi niso naklonjeni in ki radi pišejo v prilog »rdečim« na Španskem. Če jih prištejemo med komuniste, se pa otesajo in jeze.

Na koga se ne zanesemo? O francoskem senatorju Remaud-u se tole pripoveduje. Ko je prvič prišel v Pariz kot senator, si je najel lepo sobo v hotelu. Plačal je najemnino za ves mesec naprej. Lastnik hotela ga vpraša:

»Ali želite pobotnico?« — »Ni treba,« pravi Remaud, »saj Bog ve.« — »Ali verujete v Boga?« se pošali lastnik. — »Kako da ne! Saj menda vi tudi,« pravi Remaud. — »Jaz že ne,« hiti zatrjevati brezbožnež. — »Če je pa tako,« poseže brž vmes Remaud, »mi pa kar takoj napravite pobotnico.«

Novo gibanje proti alkoholizmu. V Varšavi bo od 11. do 14. septembra t. l. mednarodni katoliški kongres proti alkoholizmu. Oklic sta podpisala kardinala Kokowski (Varšava) in Hlond (Poznanj) obenem s predsedstvom mednarodne katoliške lige proti alkoholizmu. Okrožnica naglašja: »Moderni pohlep po uživanju s svojo nenravnostjo in nezmernostjo je eden glavnih vzrokov, da toliko katoličanov odpade od Kristusa in Cerkve. Obenem so pa vprav grehi proti peti in šesti božji zapovedi največji pripomoček za življenjski in npravstveni propad belega plemena. Varšavski kongres naj jasno izpriča, da se katoličani vseh deželá resne nevarnosti modernega pohlepa po nasladnosti — zavedamo in da v smislu cerkvenih načel smotreno in po načrtu potrebno obrambo organiziramo.«

Vera in veda. »Moderno naravoslovje vodi k Bogu in ne od Boga«. Ta izrek je napravil pred nekaj dnevi sloveči angleški zvezdoslovec Eddington, ko je predaval na Dunaju. Eddingtona priznavajo danes po vsem svetu kot prvega prirodnoslovca in učenjaka, njegove knjige prištevajo med najtemeljitejše in najgloblje od vseh, kar jih je človeški razum zadnja desetletja ustvaril. Za tega moža ni nobenega nasprotja med vero in vedo, dočim ti nastopajo razni pritlikavci, ki je znanost mimo njih šla, ali pa so komaj nos vtaknili v kakšno tako imenovano učeno knjigo, pa mislijo, da bodo s svojimi »znanstvenimi« razkritji Boga odstavili!

RAZNO

Vsem, ki se zanimajo za misijone.

Misijonsko gibanje se pri Slovencih stalno razvija in misijonsko zanimanje razveseljivo raste. Dokaz temu so med drugim razne misijonske razstave, ki so zelo zanimive, poučne in vzgojne. Dobro je uspela prireditel letošnjega misijonskega tedna v Grobljah od 13. do 20. junija. Tudi na ljubljanskem velesejmu je bilo v prejšnjih letih že par posrečenih misijonskih razstav. Vrhovno tajništvo »Misijonske zveze za Jugoslavijo« je dalo pobudo, naj bi se oskrbela tudi na letošnjem jesenskem velesejmu v Ljubljani (od 1. do 12. septembra) velika misijonska razstava. Na vrsti je Indija, kjer imajo naši jezuitski misijonarji svojo misijonsko pokrajino Bengalski misijon.

Ta razstava bo pokazala misijonsko delo naših misijonarjev v nazorno oblikovanih likih, čisto po naravi in življenju. Vso razstavo pripravlja misijonar o. Anton Vizjak dr. J. Bil je sam v Indiji in torej pozna vse okoliščine po lastnih doživetjih. Nešteto pridnih rok se giblje in izdeluje podrobnosti po natančnih načrtih, tako da bo razstava tudi umetniško in po vrednosti na višku.

Na razstavi bodo tudi 3 novi bronasti zvonovi, slovenski dar našim misijonarjem v Indiji. Namenjeni so za misijonsko postajo Ragapur blizu Kalkute, kjer deluje misijonar Ljubljčan o. Stanko Poderžaj dr. J. Veliki zvon (glas C, 235 kg, posvečen sv. Jožefu) so darovali razni dobrotniki po Sloveniji, srednji zvon (glas D, 175 kg, posvečen sv. Frančišku Ksav.) so poklonili slovenski bogoslovci, mali zvon (glas E, 115 kg, posvečen našemu svetniškemu škofu misijonarju Frid. Baragu) pa je podaril neimenovan slovenski duhovnik.

Na tej indijski razstavi bo mnogo prilžnosti, da se podrobneje seznanimo z deželo, ki je po božji Previdnosti izročena v skrb nam Slovencem in katere napredek je odvisen v mnogočem od našega sodelovanja.

Zato so toplo povabljeni vsi misijonski prijatelji, da razstavo obišejo. V razstavnem paviljonu »G« boste dobili posebne sezname za vse razstavljene predmete v 12 skupinah.

K NAŠIM SLIKAM

Julij Quaglio: 1. Rudolf Habsburški daruje konja duhovniku, ki gre obhajati. — Znana je lepa Schillerjeva pesem: Rudolf Habsburški. Isti predmet je naslikal v kapeli sv. R. T. v ljubljanski stolnici naš slikar. Duhovnik pride s sv. R. T. do potoka in ne more čez. Grof Rudolf je bil tedaj na lovu. Ko opazi zadrego, posodi duhovniku konja. Drugi dan mu duhovnik vrne konja, grof pa mu ga podari, češ, konj, ki je nosil sv. R. T., naj poslej ne služi v posvetne namene. — 2. Cesar Maksimilijan na Martinovi steni. Freska v kapeli sv. R. T. ljubljanske stolnice. Cesar Maksimilijan je šel na lov in zašel med skalovje, da ni mogel ne naprej ne nazaj. Klical je na pomoč, ki mu je ni mogel nihče nuditi. Ljudje so poklicali duhovnika, ki mu je s sv. R. T. dal blagoslov iz daljave. Nekemu pastirju pa se je vendarle posrečilo priti do cesarja in ga rešiti iz zagate.

V. S.

ANEKDOTE

Srečna zaušnica. Emerih Barba, upravitelj bolnišnice v Budapesti, je čakal na postaji voz cestne železnice. Mimo pride mlad mož, ki se vanj obregne. Medsebojnemu prerekanju sledi zaušnica, ki jo je prisolil 64 let stari Emerik mlademu petelinu. Da se mu predstavi, mu pomoli stari gospod svojo

posetnico, ki je pa povzročila čudovito presenečenje. Mladenč je opazil na vizitki ime Barba, kar ga je nenavadno prevzelo. Pokloni se staremu gospodu in pravi: »Dovolite, da se vam predstavim: Jaz sem vaš sin Emerik Barba.« — Bil je zares sin bolnišniškega upravitelja, ki se je pred 20 leti ločil od svoje žene. Pri ženi je ostal tudi takrat poldrugoleto stari Emerik. Mož se nato nič več ni brigal za svojo družino. Po tem bojevitnem srečanju je sin zopet našel svojega očeta. Ta je poln ganotja objel svojega sina, ki je popeljal očeta k materi. Srečna sprava in staro prijateljstvo je bil ugoden nasledek skeleče zasušnice.

DOBRE KNJIGE

50 praeludia. Zbirko prediger je zložil (1937) E. Komel, založila pa Katoliška knjigarna v Gorici, ki se mora sedaj uradno imenovati »Libreria cattolica di Gorizia«. En izvod je skladatelj poslal uredništvu »Bogoljub«-a v oceno.

To zbirko, ki obsega 70 strani v obliki velike osmerke, lahko označimo kot prav priporočljivo vsem organistom pa tudi drugim prijateljem glasbe. Predigre povečini ne vsebujejo težkoč; so pa melodiozne, prikupljive in v cerkvenem duhu zložene. Predvsem vse one, ki imajo označbo »Andante cantabile«. Prepričajte se!

»Red in oskrbo sv. maše.« Tajništvo »Karitas« v Celovcu je oskrbelo v lični brošurici, tiskani v Mohorjevi tiskarni (Celje) slovensko besedilo molitev, kakor jih opravlja mašnik pri sveti daritvi.

Namenjena je za skupno molitev (recitacijo); služila bo pa tudi posameznemu verniku kot vodilo pri sveti maši. Raznovrstnost tiska omogoča več načinov uporabe. — Hkrati je isti založnik postregel še z manjšo brošurico:

»Ob božjem oltarju.« Ta pa obsega le besedilo onih cerkvenih mašnih molitev, ki jih verniki združujejo z ljudskim petjem.

Cena za prvo knjižico din 3, 100 izvodov din 250; za drugo din 1.50, 100 izvodov din 120.

Zgodbe na sekiricah — po »Nauku za prvenec« za uporabo pri učenju krščanskega nauka, zložil Srečko Gregorc, župnik. Uglasbili ♯ Lojze Bratuž, Matija Tomc, Vinko Vodopivec. Cena dinarjev 22. — Založila Kongregacija bogoslovcev v ljubljanskem semenišču. Ljubljana 1937.

Vsak učni pripomoček, ki naj dviga zanimanje za verski pouk in naj lajša umevanje, z veseljem pozdravljamo. Pri poučevanju kršč. nauka v šoli ali doma prav pridejo primerne slike, plastične ponazoritve, risanje na tablo itd. Verstveni pouk se močno poživljuje tudi z lepo pesmico, ki jo otroci zapojejo zlasti če dopolnjuje ali izraža v vezani besedi vsebino tega, kar so se učili. Takim katetom, ki so spretni pevci ali so zmožni spremljati pesmi na harmoniju in na goslih, je sestavil župnik S. Gregorc važnejše svetopisemske zgodbe v stihih, ki so jih uglasbili zgoraj omenjeni skladatelji. Vredno si je naročiti to zbirko že radi novosti, za praktično uporabo nasplošno seveda v šoli ne bo; kajti vežbanje pesmi in popevk zahteva preveč dragocenega časa in je tudi malo gospodov, ki bi bili za to sposobni. Zdaj pa zdaj se pa že dobi prilika tudi za kako pesem. Morda bi mogel to pesmarico vzeti v roke tudi učitelj petja ali ta in oni izmed staršev, ki se zanimlje za glasbo in bi vežbal svoje otroke. Napevi so povečini lahki, umerjeni za mladino. Stih tu in tam nekoliko trpe zaradi vsebine, ki se ne sme oddaljiti od svetopisemskega jedra.

Igra o Kristusovem trpljenju. (Ljudske igre, 17. zvezek.) Napisal L. 1818 po nemškem izvirniku

Andrej Šuster Drabosnjak. Za sodobni ljudski oder priredil prof. Niko Kuret. 1937. Izdala in založila »Založba ljudskih iger«. Komisijaska zaloga pri Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. — Prodajna cena 20 din. —

Prireditelj je na uvodnem mestu zapisal tudi tole: »Ta Drabosnjakova igra je samo sodobna orfiska priredba, ki je nastala iz želje, da oživi prelep cvet slovenske ljudske umetnosti... Pasijon v tej prireditvi bo uspel samo takrat, kadar bo poskušal biti isto, kar je bil koroškim kmetom: pobožnost, pri kateri se znajdejo vsi v fari kot celota, kot občestvo.«

Kratek obris **Zgodovine usmiljenih sestrá sv. Vincenca Pavelskega.** Spisal dr. Anton Zdešar, duhovnik misijonske družbe. — Marijin dvor 1937.

Krščanska ljubezen je osnovna in najpotrebnejša krepost, ki jo je Gospod zapovedal. Da bi morala vsesplošno zavladati, če hočemo, da se bo ugodno razvzljalo socialno vprašanje, to v besedi in pismu skoraj splošno poudarjamo; a slediti bi morala tudi dejanja. Do tega se pa današnji svet še ni skušal povzpeti. Med prvimi, ki so nam na svojem poklicnem torišču vzor ljubezni do bližnjega-bolestnika, betežnika, trpina, so usmiljene sestre. Da bi se s karitativnim delom usmiljenih sestrá mogel vsakdo seznaniti, je sestavil »Bogoljubov« sotrudnik dr. A. Zdešar C. M., célo knjižo. Vanjo je sprejel važne zgodovinske podatke o 300 letnem obstoju te ustanove. V lepem, 270 str. obsegaajočem književnem delu je pisatelj najprej orisal življenje in delovanje ustanovitelja te družbe: sv. Vincenca Pavelskega in sv. Ludovike Marillac, nato pa razvoj, ovire in težave po raznih deželah in končno je podal nekaj zgodovine o prihodu in razmahu te družbe v naši ožji domovini.

Cetudi je knjiža namenjena v prvi vrsti usmiljenkam, bo vendarle zanimala tudi vsakogar, ki zna ceniti bogoljubno in požrtvovalno delo usmiljenk zlasti po bolnišnicah.

Luč sveti v temi. Spisal Stanko Cajncar. Knjiža (210 str.) je prvi zvezek knjižne zbirke verstvenih del »**Studenci žive vode**«, ki jo je pričela izdajati Družba sv. Mohorja. Cena: broš. 27 din (36), vez. 36 din (48).

Namenjena je v prvi vrsti razumnikom, zlasti takim, ki imajo kakšne težave v verskih vprašanjih. Dosledno umsko razmotrivanje hoče razpršiti morebitne dvome. Priporočljiva pa je vsem, ki jim je za spoznanje lepote krščanskih resnic in za tiho srečo krščanskega življenja. Bolj nezane izraze in manj jasno snov razlaga pisatelj v opombah, ki so dodane knjiži na koncu.

Kako času primerna vprašanja so v knjiži razložena, naj pokažejo glavni naslovi:

O skrivnosti verovanja. — O Bogu. — O Kristusu. — O naši Materi. — O dobrotljivosti. — O življenju in smrti. — O katoliškem človeku. — O spovedi, obhajilu in daritvi.

Za dokaz izrazitosti in zgoščene poudarnosti naj navedemo iz knjiže samo nekaj značilnih in poučnih stavkov:

»Ateizem (brezboštvo) ni bil nikoli in ne more biti nikjer drugje kakor samo v besedi.« — »Vera, ki prestavlja gore, pomenja, da ni sredstva, ni moči, ne v naravi in ne izven nje, ki bi nas mogla odtrgati od Boga, ako sami nočemo.« — »Ali ni pretiravanje, ako trdimo, da je vsak najmanjši greh večje zlo, kakor vse naravne katastrofe skupaj!? Ali ni to samo strašilo, ki ima nekaj vzgojnih uspehov in nič več? — Vemo, da se ljudem, ki merijo svet samo s svojim merilom na-

mesto z božjim, zdi govorjenje o strahotnosti greha pretiravanje. Kdor pa veruje v Boga, mora že po povelju svojega razuma meriti z božjimi merili, ker so samo ta pravilna. Po tej božji logiki (doslednosti) pa je edino zlo in s tem seveda tudi največje res samo greh.

V poglavju o ljubezni pravi pisatelj: »Dajanje nasvetov v vprašanju ljubezni je zelo nevhvalno delo... Če moremo dati kakšen nasvet, bi se glasil približno takole: Ne daj se hipnotizirati (uspavati, zaslepiti). Ne veruj vsega, pa nikar ne misli, da tisti, ki govori, laže. Ne, samo moti te. Ko je jutraj vstajal in videl, da je bilo nebo proti vzhodu svetlo in modro, je trdil, da bo ves dan lepo in da bo izlet uspel. Medtem je pa od zahoda prihajala temna megla... Premalo se je razgledal po nebu. Tako nekako je z vso to mlado ljubeznijo: preurna, zmedena in plehka je.

Posebno dekleta morajo biti previdna. Fantje, ki vas srečujejo, vidijo vaše telo, vaše zdravje in mladost, ve pa mislite, da vas vzljubijo zaradi duševnih lastnosti: zaradi dobrote, usmiljenja, zaupanja, razumnosti itd. Ali pa sploh nič ne mislite... Neprestano pisarjenje in igranje z besedami nima nobenega smisla... Tudi neprestano zatiranje ljubezni in zvestobe je brez pomena. Človek mora vplivati s tem, kar je, in ne s tem, kar je odkod prepisal. Treba je zbirati zaklade duha in dobroto srca...

Osnovni zakon vsake krščanske ljubezni, da ne sme nihče ljubezni do človeka kupiti s ceno svojega poštenja, pa je tako razumljiv, da ga je treba le omeniti. Kdor tvoje vesti in tvoje časti ne mara spoštovati, ni vreden tvoje ljubezni, in če se mu vdaš, potem oba nista vredna božje ljubezni. Brez ljubezni božje pa je tudi najlepša mladost mrlič sredi rož.

ODGOVORI

A. G. K.: Ali bodo v nebesih vsi čuti deležni enake slave?

Vse preveč po človeško presojamo nebeško srce. Poučeni smo, da je edino v Bogu vse blaženstvo. »Jaz sem tvoje obilno plačilo« — je zagotovil Bog sam. (Gen 15, 1.) »Zase si nas ustvaril in nepokojno je naše srce, dokler v Bogu ne počiva.« (Sv. Avgustin.) Blaženstvo v nebesih bo v spoznanju Boga, v ljubezni in uživanju ali veselju. Nebeškega veselja pa točno ne moremo tukaj ne spoznati ne opisati, saj pravi sv. pismo: »Okoli ni videlo, uho ni slišalo in v srce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.« (I. Kor 2, 9.)

A. G. K.: Jezus nas je odrešil in nam zašluzil milosti. Ali je Sveti Duh delivec samo teh milosti?

Vse milosti, ki jih daje Bog, deli Sveti Duh. Saj so vse tri božje osebe eno; vse imajo isto božjo voljo, zato nobena brez druge nič ne stori.

A. G. K.: Vsakdo ve, da duh nima ne oči ne ušes; kakšen pa je?

Tole, kar vprašate, je zapisala Vaša roka. Tisto bitje, ki je povzročilo, da ste to vprašanje zapisali, je duh.

A. G. K.: Ali se sme za odpustke moliti že pred svetim obhajilom?

Odpustke prejme človek takrat, kadar je zadostil vsem zahtevam in izvršil zadnje dobro delo (pogoj), ki je ukazano. Vrtni red se pa vsekdar lahko spremeni, če kdaj ni drugače odredeno.

L. U.: Letos so viharji s točo uničili toliko lepega polja, njiv, vinogradov in sadovnjakov, kot že dolgo ne. Nekateri obupujejo, drugi celo kolonejo, tretji ugibljejo: zakaj vse to?

Res so letos mnogi, dostikrat najboljši ljudje močno prizadeti, tako da se opazovalcu v srce smilijo. Kdor je versko poučen in usmerjen na zgoraj, na nadnaravno, bo mogel bridke udarce po uimah in drugih nesrečah prenašati brez notranjih pretresov, v duhu pokore in v zavesti, da je nad nami vsevedni, vsedobri, vsepravični Bog, ki čuva nad nami, ki svet vlada po svoji neskončni modrosti in vodi vse na dobro — dušno in telesno. Na dobro vodi tudi stiske, križe in poskušnje: grešnika s trpljenjem pokori, da bi ga zveličal, pravičnega pa dviga v kreposti in mu pripravlja večno plačilo.

Vse vodi torej božja Previdnost: nič se ne zgodi slučajno, marveč vse pride iz božje roke. Seveda ne smemo reči, da Bog vse, kar se na svetu zgodi, hoče, pač pa marsikaj hudega pripusti, t. j. ne ovira, četudi bi lahko. Bog dopušča celo greh, ker noče človeku vzeti svobodne volje, nasledke greha pa more obrniti v dobro. Z ozirom na vse to se ravnajmo po nauku, ki ga je izrekel sv. apostol Peter: »Vse svoje skrbi nanj (na Boga) preložite, zakaj on skrbi za vas.« (I. Pet 5, 7.) Vsi vaši lasje so sešeti — beremo v sv. pismu — in ne eden ne pade z glave brez božje volje.

Kdor ve, kaj je božja Previdnost, ne bo nikdar godrnjal zoper Boga, četudi bi mu bilo po Jobovo trpeti. Potov božje Previdnosti seveda dostikrat ne moremo prav razumeti, so neizvedljiva, zato nas je pa sam božji Učenik učil moliti: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji!«

T. G.: Rad bi vedel, kako to, da napeljejo brezverci, kjerkoli je prilika, pogovor na verske reči, seveda največkrat tako, da se norčujejo?

Stara resnica je, da vesti ni mogoče zadušiti; omotiti se da, ne pa ubiti. Vest je pa kakor klicar božji, ki grešnika in neverneža ščiplje, vznemirja in mu obuja strah pred božjim Sodnikom. Brezbožnik skuša zato na vse načine glasove svoje vesti zaglušiti, nemalokrat z zaničevanjem in smešenjem vernih ljudi; toda zastoj. Kdor je bil v veri vzgojen, mu vera še vedno tli v srcu, četudi samo kot iskra v pepelu, kljub praznemu in smešnemu zatrevanju, »da je vera premagano stališče«. Tak človek ne najde nikjer miru in prave sreče, če bi tudi imel zlato vsega sveta in užival najvišje časti. Božja beseda »brezbožniki nimajo miru« — ima večno veljavo. In dokler se brezverec ne povrne k Bogu, išče utehe v zemeljskem uživanju, hkrati pa v smešenju in v ubijanju verskega prepričanja v drugih ljudeh.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Vdano se zahvaljujem častivredni Marjetki Sinclair, ki je uslišala mojo prošnjo. M. Čuden. — Zahvaljujem se bl. Devici Mariji in vernim dušam za izredno pomoč pri težavnih izpitih. J. Žumer. — Služabniku božjemu Antonu Martinu Slomšku se iskreno zahvaljujem za uslišano prošnjo. M. Č. — Iskreno se zahvaljujem služabnikoma božjima Baragu in Slomšku za uslišano molitev. K. M. — Po priprošnji sv. Terezije D. J. sem bila že med devetdnevno čast v kapeli čč. ss. karmeličank na Selu uslišana v zelo važni zadevi. Iskrena zahvala sv. Mali Cvetki za priprošnjo, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu pa za uslišanje. L. St. — S. H. se zahvaljuje škofu Antonu M. Slomšku, presv. Srcu J., sv. Tereziji D. J. in Materi božji za uslišanje v tehtni zadevi; prosi pa še za spreobrnjenje neke osebe.

Uredništvo: Dopise prosimo do 5. vsakega mesca.

VSEBINA: Clanki: V prid Cerkvi in domovini. (A. Č.) — Naše župnijske cerkve. (J. Filipič.) — Naši odgovori: 9. To so iznajdbe. (J. Langerholz.) — Kristus in politika. — Listek: Soncu naproti. (Achermann-Pucelj). — Po Avguštinovih potih. (Istranka.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Mar. družbah. — Opazovanja. Iz kraljestva svete ljubezni. Razno. Anekdote. Odgovori. Dobre knjige. Prošnje in zahvale. — Tri pesmi: Blagoslov trpljenja. Mati sedmerih žalosti. (A.) — Marijino rojstvo. (Fr. Neubauer.) 8 slik v bakrotisku. Naslovna slika: Sv. Mihael. (Gvido Renl.)

Cena »Bogoljubu«: za umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za september 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Češčenje sv. nadangela Mihaela.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Da bi se duhovne vaje v misijonih razširile.

Mesečni zavetnik: Marija, rešiteljica jetnikov (24.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Liubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Sreda	Egidij, opat	Sv. oče in svoboda Cerkve	Besnica	Sv. Florjan ob Boču
2 Četrtek	Stefan, kralj	Izpeljava konkordata	Ljublj., Sv. Jakob	Zetale
3 Petek	Sabina, vdova m.	Posvetitev naših družin	Črmošnjice	Sv. Rok ob Sotli
4 Sobota	Rozalija, devica	Naši škofje in duhovniki	Ljublj., Jožefišče	Stopree
5 Nedelja	16. pob. Angelska	Verska vzgoja otrok	Planina pri Črnom.	Studenci pri Marib.
6 Poned.	Lenart, opat	Apostolstvo mož in fantov	Kranjska gora	Zetale
7 Torek	Marko in tov. m.	Duhovne vaje, ljudski misijoni	Mokronog	Trbnje
8 Sreda	Rojstvo M. D.	Blagoslov v družinah	Cerknica	Ribnica na Pohorju
9 Četrtek	Peter Klaver, sp.	Afriški misijoni	Homec	
10 Petek	Nikolaj Tolent, sp.	Naše časopise	Polšnik	Sv. Antoh na Poh.
11 Sobota	Prot in Hijaclint, m.	Naši misijonarji in njih delo	Priskovo pri Lit.	Vuhred
12 Nedelja	17. pob. Ime Mar.	Zadoščenje za kletvine	Velike Lašče	Sv. Primož na Poh.
13 Poned.	Notburga, devica	Služkinje (doma in v tujini)	Boštanj	Zavrč
14 Torek	Povišanje sv. križa	Radovoljno prenašanje križev	Sv. Križ ob Krki	
15 Sreda	† Mati 7 žalosti	Trpeči in žalostni	Smarje	Sv. Barbara v Hal.
16 Četrtek	Ljudmila, vdova	Odpusčenje grehov	Polhov Gradec	Leskovec
17 Petek	† Lambert, škof	Redovniki in njih naraščaj	St. Lambert	Sv. Trojica v Hal.
18 Sobota	† Jožef Kupert.	Bogoslovci in duhov. poklici	Sv. Planina	Sv. Vid pri Ptuj
19 Nedelja	18. pob. Januarij	Zahvala za letino	Križe	Škale
20 Poned.	Evstahij in tov.	Slomšek-Baragov proces	Sv. Vito	
21 Torek	Matej, apostol ev.	Dijaki in visokošolci	Brusnice	Sv. Martin pri Šal.
22 Sreda	Tomaž Vilanov, šk.	Delo Katoliške akcije	Hrastje	St. Janž na Vin. g.
23 Četrtek	Tekla, devica	Čistost mladine	Koprivnik v Boh.	St. Ilj pri Velenju
24 Petek	Marija, reš. jetn.	Spreobrnjenje krivoverceev	Repnje	Šoštanj
25 Sobota	Kleofa, spozn.	Dobra priprava na zakon	Vinica	"
26 Nedelja	19. pob. Cipr. in J.	Rojaki v tujini	Bevce	Gornja Ponikva
27 Poned.	Kozma in Damijan	Zdravniki in bolniki	Lj. Zvetišče sv. J.	Bele vode
28 Torek	Venčeslav, muč.	Srečna zadnja ura	Muljava	Gornja Lendava
29 Sreda	Mihael, nadangel	Zmaga nad sovražniki zveličanja	Poljane nad Loko	Zavodnje
30 Četrtek	Hieronim, cerkv. uč.	Naši voditelji. Ta mesec umrli	Trzin	Laško

Odpustki za september 1937.

1. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

2. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

3. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 3. čl. br. sv. S. J.

4. Sobota, prva v m. Sv. Roza Viterbska, P. o. 1. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Brezmadežni, da nekoliko zadostujejo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 17. dan.

5. Nedelja, prva v m. Angelska čl. r. v. br. p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. sv. S. J.; dalje 3. radi praznika sv. angelov var. čl. »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; 4. čl. br. sv. Družine; 5. istim kakor 17. dan.

6. Sreda, Rojstvo Marije Dev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. c.; spovednik more mesto obiska br. c. določiti kako drugo dobro delo; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 5. čl. br. pred. S. Mar.; 6. onim, ki nosijo beli, ali rjav, ali črni, ali višnjevi škapulir; čl. br. Zalostne M. b. je treba poleg drugega moliti 7 očen, in 7 zdravim, za duše v v.; 7. čl. Mar. družbe; 8. čl. družbe kršč. družin; 9. čl. br. sv. Družine; 10. čl.

br. za duše v v.; 11. čl. škap. br. karmelske M. b.; 12. istim kakor 17. dan. — V. o.

9. Četrtek, Sv. Peter Klaver, P. o. čl. družbe sv. Petra Klav. pod navadn. pogoji.

12. Nedelja, Ime Marij. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo se temu zadosti z eno samo sv. mašo.

15. Sreda, Zalostna M. b. P. o.: 1. vsem tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Zalostne M. b. ter v njej molijo po n. sv. o.; glede prejema sv. z. veljajo iste določbe, kakor za porejunculski odpustek; 2. čl. br. sv. Družine. — Kjer se ta praznik obhaja naslednjo nedeljo, se tu navedeni odp. dobe naslednjo nedeljo.

17. Petek, Rane sv. Frančiška, P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne. — V. o.

18. Sobota, Sv. Jožef Kupertinski, P. o. istim, kakor včeraj.

21. Torek, Sv. Matej, P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo p. n. sv. o. in za razširjanje sv. vere.

24. Petek, Marija, rešiteljica jetnikov, Sv. Pacifik, P. o.: 1. čl. družbe sv. Petra Klav., če obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o.; 2. istim, kakor 17. dan.

26. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

27. Ponedeljek, Sv. Elzearij, P. o. istim, kakor 17. dan.

29. Sreda, Sv. Mihael, P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap; 2. čl. br. sv. Družine; 3. tretjerednikom.

To in ono.

Ta armada kaj pomeni! Katoliška Cerkev ima sedaj do 250 tisoč redovnikov. Med temi je 24.270 jezuitov, 22.527 frančiškanov, 15.125 krščanskih šolskih bratov, 12.613 kapucinov, 10.971 salezijancev, 9070 benediktincev, 6700 dominikancev, 6612 maristov, 6239 redemptoristov, 4955 oblátov, 4449 frančiškanov-konventualcev, 4063 misijonarjev Marije brez madeža spočete in okrog 4000 drugih.

Ali je slutil? V Rimu je umrl veliki, svetovnoznani izumitelj Viljem Marconi. Nekaj dni pred smrtjo ga je še sprejel sveti oče Pij XI. Marconi je silil na to, da bi rad prejel še papežev blagoslov pred določenim dnem, preden bo nastopil »daljno pot«. Ta dan — je bil njegov smrtni dan. Pri avdienci je papeža ganilo goreče hrepenenje, katero je kazal Marconi, ko je prosil blagoslov zase in za družino. Sv. oče je dobil vtis, da je Marconi slutil, da se mu bliža konec.

Spominja na božjo sodbo. Na več krajih škofije Freiburg je neki letalec nalašč motil procesijo sv. Rešnjega Telesa s tem, da je sila nizko letel in se zaradi drdranja še petje evangelija ni slišalo. Kakor poroča »Kipa«, je zadel ta letalec pri St. Mergen-u ob neko skalo in se je pri padcu letala ubil. — Nemški časopisi niso smeli o tem nič pisati.

Kdo je najrevnejši? Nedavno je umrl v Ameriki John D. Rockefeller, ki so ga imeli za najbogatejšega moža na zemlji. Star je bil

97 let. Kot protestant se je pridno zanimal za razvoj cerkvenega življenja v Združenih državah. Hodil je redno v cerkev in tudi sam povzel besedo pri svetopisemskih urah. Nekoč je tole izpovedal: »Meni se zdi potrebno, da si pridobim ves denar, kolikor si ga morem na pošten način zaslužiti; pa se mi zdi tudi potrebno, da se vsega denarja iznebim, ki ga morem oddati. Ako bi me kdo vprašal: Kdo je najrevnejši na svetu? bi mu odgovoril: Najrevnejši, ki ga poznam, je oni, ki nima nič drugega kot denar.«

* * *

»Ne verujem v nevero« — tako je zapisal nemški pesnik Herman Bahr, ko je po mnogih blodnjah in zmotah na večer svojega življenja zopet našel pot k Cerkvi. Pristavil je pa še tole: »Kdor tako tjavendan nastopa kot brezbožnik, je navadna trma in napuhnež, ki se baha in imenitnega dela, če taji božje ime. Komaj je brez Boga, že zopet išče drugega boga: v denarju, v ženski, v mogočnosti. Če obrnemo pogled od nebes proč, ugasne takoj tudi svetloba, lepota in vsa sreča zemlje.«

* * *

Ce ga je poslušal...? »To je pa res žalostno« — je rekel neki skupuh duhovniku, — »da ob smrti ni mogoče denarja s seboj vzeti.« — »Ne, tega ne morete,« pravi duhovnik; »pač pa morete svoj denar naprej poslati.« — »E ja,« se začudi grabež; »kako se pa to naredi?« — »Prav lahko,« ga pouči duhovnik. »Kristus je rekel: 'Kar ste najmanjšemu mojih bratov storili, ste meni storili'. Če daste revežu vbojajme, ste denar položili v Zveličarjeve roke, ki vam ga bo dobro shranil, da se nikdar ne bo izgubil.«

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim. kir. odd. v p.
Ordinira: 11.—1.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

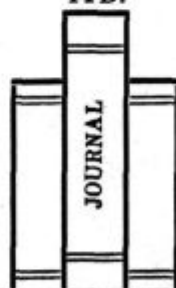
Miklošičeva cesta št. 6

v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Nove vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

SKOZI VSE POLETJE

Obutev za vsako priliko in za vsak žep. Za delo na polju in doma, za peš hojo skozi vse poletje najbolje služijo ker so najcenejši. Izdelujemo jih iz močnega rjavega platna, podplat pa je iz prožne neraztrgljive gume.

Cena je od 15.- do 29.- dinarjev po velikosti.

Rata